

บทนำ

“จันทอง!”

คำพูดสั้นๆ ที่ดังมาจากหญิงสาวที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามทำให้คนที่กำลังยกแก้วน้ำขึ้นจิบชะงัก เหลือบมองด้วยความกังขาพร้อมกับคำถามที่เกิดขึ้นในหัว...หล่อนท้องแล้วเกี่ยวอะไรกับเขา

“กับคุณ”

“แค่ๆ” คำตอบที่คาดไม่ถึงถึงเล่นเอาตลึงถึงกับสำลัก...นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน เขาไปทำผู้หญิงคนนี้ท้องตอนไหน

“คุณคงจำไม่ได้”

ตลึงขวางแก้วน้ำ แล้วประสานสายตากับเจ้าของใบหน้าที่แต่งเติมไปด้วยเครื่องสำอาง

เขาค้นเคยกับใบหน้าที่ดี...จิน จิรัชยา นักแสดงสาววัยยี่สิบเจ็ดปีที่โลดแล่นอยู่ในวงการบันเทิงมานาน หล่อนถูกสื่อเอ่ยถึงบ่อยๆ ในบทบาทนางร้ายสุดเซ่บ แม้ชื่อเสียงไม่โด่งดังเท่านางเอกแถวหน้าแต่ก็ไม่เคยหลุดท็อปของประเทศ ที่สำคัญเขาจำไม่ได้จริงๆ ว่าเคย ‘ได้กิน’ หล่อนตอนไหน

“คุณจำคนผิวดำหรือเปล่า” รู้ว่าเสียมารยาทแต่ขอถามเพื่อความแน่ใจ เขาจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเคยเจอเธอ แถมช่วงที่ผ่านมาก็งานยุ่งมาก งานสังสรรค์ที่เข้าร่วมครั้งล่าสุดเห็นจะเป็นงานฉลองครบรอบสามสิบเก้าปีโรงพยาบาลเตโชดมของธนวัฒน์ เพื่อนสนิทที่คบหากันมาตั้งแต่สมัยมหาวิทยาลัย ซึ่งก็ผ่านมาแล้วร่วมเดือน

เตวิชยกนิ้วชี้กั้นระหว่างคิ้วเมื่อสีหน้าคนฟังยังเรียบเฉย สมองเริ่มตื้อเพราะเมื่อคืนทำงานได้รุ่ง ยังไม่ทันได้นอนก็ต้องรีบมาบริษัทเพื่อประชุมความคืบหน้าโปรเจกต์กับทีม เสร็จแล้วก็คิดจะกลับไปพักแต่ก็ถูกรุ่นน้องวิ่งมาขวางแล้วลากมาห้องประชุมเล็กนี่เสียก่อน

“คุณกลับไปพบทวนก่อนดีไหม เผื่อจะเข้าใจอะไรผิด”

“ฉันต้องกับคุณอะ คุณเตวิช”

ถ้อยคำย้าชัดเล่นเอาคนที่กำลังจะลุกเดินออกไปชะงัก

“นี่ละหลักฐาน” จิรัชยาวางไอแพดลงบนโต๊ะ บนหน้าจอแสดงภาพจากกล้องวงจรปิดของทางเดินโรงแรมแห่งหนึ่งซึ่งเห็นใบหน้าของเขาชัดเจน ส่วนข้างกายคือหญิงสาวคนหนึ่ง พอเลื่อนภาพต่อไปจึงได้เห็นใบหน้าเจ้าหล่อนชัดขึ้น ซึ่งนั่นทำให้เตวิชต้องเหลือบมองคนที่นั่งตรงข้ามอีกครั้ง ภาพที่สามเป็นภาพที่ทั้งสองหายเข้าไปในห้องพักด้วยกัน

เตวิชจะคว้ามาดูชัดๆ แต่คู่กรณีก็ดึงกลับไปอย่างรวดเร็ว เขาจำต้องนั่งลงที่เดิม แม้ภาพจะยืนยันได้ว่าเคยติดกับเธอหรือแม้กระทั่งเคยนอนกับเธอ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเด็กในท้องเป็นลูกของเขา เพราะถ้าจะคิดแบบนั้นเขาอาจมีลูกเป็นโหยงไปแล้วก็ได้

“ถ้าคุณไม่เชื่อ ฉันรอให้เด็กโตพอที่จะตรวจดีเอ็นเอก่อนก็ได้”

“ตามนั้น” เตวิชสรุปสั้นๆ

“แต่ช่วงนี้ฉันคงต้องไปอยู่บ้านคุณ”

ถ้อยคำต่อมาทำให้เตวิชถึงกับหรีตามองคู่สนทนา

“ฉันไม่อยากให้คนอื่นรู้และไม่อยากไปเช่าโรงแรมอยู่ คุณคงรู้ว่าฉัน

เป็นนักแสดง การเก็บตัวที่ดีที่สุดคืออยู่ในสถานที่ที่คนอื่นคาดไม่ถึง”

“แน่ใจแล้วใช่ไหมที่จะมาอยู่กับผม” เทวิชถามหยิ่งเชิง ในโลกนี้คงไม่มีผู้หญิงคนไหนใจกล้าขอมาอยู่บ้านผู้ชายที่รู้จักไม่นานและไม่มีความสนิทชิดเชื้อใดๆ กันเลย

“คุณคงไม่ทำอะไรคนท้องหรอก”

เทวิชกระตุกยิ้ม นับว่าเจ้าหล่อนฉลาดไม่น้อยที่ใช้แผนการนี้ “ถ้าผมไม่อนุญาตล่ะ”

“ฉันจะไปอยู่บ้านแม่ของคุณแทน”

ประโยคนั้นทำให้ดวงตาเทวิชวาวับ ไม่ว่าหญิงสาวตรงหน้าจะมาด้วยจุดประสงค์ใด แต่ดูเหมือนจะไม่ใช่วิธีการเล่นๆ เสียแล้ว

“อยู่บ้านผมก็ได้”

หญิงสาวฝั่งตรงข้ามยื่นโทรศัพท์มือถือให้เทวิชอีกครั้ง “ขอเบอร์คุณหน่อย ฉันจะย้ายเข้าบ้านคุณสุดสัปดาห์นี้”

เทวิชรับมาอย่างไม่ขัด กดเบอร์ตัวเองแล้วส่งกลับคืน

“คุณคงรู้จักฉันอยู่แล้ว เรียกฉันว่าจินก็ได้”

เจ้าหล่อนวางนามบัตรลงบนโต๊ะก่อนจะยื่นมือมาให้ สงสัยเพ็งนึกได้ กระมังว่ายังไม่ได้แนะนำตัวอย่างเป็นทางการ

เทวิชลุกขึ้นอย่างฮึดฮัด มือหยาบกร้านยื่นไปสัมผัสมืออ่อนนุ่ม พร้อมกระตุกยิ้มมุมปาก “ผม เทวิช เรียกว่าเต็กก็ได้”

“คะคุณเต ขอขอบคุณที่ยังมีความรับผิดชอบอยู่บ้าง”

“ก็หวังว่าสิ่งที่คุณพูดจะเป็นความจริง”

หญิงสาวยังสีหน้าไม่เปลี่ยน หล่อนอมยิ้มเล็กน้อยก่อนคว้ากระเป๋าแล้วเดินออกไปจากห้องประชุม

เทวิชมองตามจนลับตาก่อนจะนั่งลงที่เดิม

“ออกมา” เขาเคาะมือเป็นจังหวะขณะรอให้บุคคลที่หลบอยู่แสดงตัว...ซึ่งก็ไม่นาน เหล่าตัวสแล็กก็ค่อยๆ ไหลออกมาจากห้องควบคุมทางด้าน

ข้าง

“เราไม่ได้ตั้งใจแอบฟังนะครับ เรา...มาเซตเครื่อง”

เป็นคำพูดของอาชิ ชายหนุ่มที่เพิ่งเข้ามาร่วมงานกับบริษัทไม่ถึงปี ส่วนอีกหนึ่งหนุ่มที่ยืนนิ่งไม่พูดไม่จาคือปาร์ค อายุงานไล่เลี่ยกัน นี่คงโดนบรรดารุ่นพี่ส่งมาเตรียมความพร้อมสำหรับการประชุมวิดีโอคอนเฟอเรนซ์กับลูกค้าในช่วงเย็น

เทวิชเหลือบมองสองหนุ่มที่ยืนคอดก ก่อนจะหันไปทางหลังห้องที่มีฉากกั้นบดบังสายตา รอไม่กี่นาทีหญิงสาวในชุดแต่งกายสีดำตั้งแต่หัวจดเท้าก็เดินออกมาด้วยสีหน้าเรียบเฉย เทวิชถึงกับผ่อนลมหายใจ...ดีหน่อยที่บุคคลหลังสุดจัดการไม่ยาก

“ห้ามเอาเรื่องนี้ไปบอกใคร ถ้ามีคนอื่นรู้ พวกนายโดนไล่ออกแน่”

“ครับ” อาชิรับปากเสียงดังฟังชัด ส่วนปาร์คส่งเสียงเบาๆ อีกหนึ่งสาวนั้นยืนนิ่งราวกับไร้อัตตา

“ออกไปได้แล้ว”

แทบไม่ต้องพูดซ้ำ อาชิดึงแขนปาร์คให้เผ่นหนีอย่างรวดเร็ว

“อัย...” เทวิชเรียกคนที่เดินรั้งท้าย

“ฉันไม่ยุ่งเรื่องคนอื่นค่ะ”

เป็นดังคาด อันที่จริงเทวิชแทบไม่ต้องกังวลกับบุคคลนี้ด้วยซ้ำ

“ขอบคุณครับ”

พอประตูปิดลงเทวิชก็ถอนหายใจ มองนามบัตรที่วางบนโต๊ะก่อนเอื้อมไปหยิบมาดู มุมปากที่เรียบนิ่งเป็นนิത്യค่อยๆ ยกสูง

สงสัยว่านับจากนี้คงมีเรื่องสนุกรอเขาอยู่แน่ๆ

๑

ผู้ต้องสงสัย

จิรัศยาเดินออกจากลิฟต์คอนโดส่วนตัว พร้อมฮัมเพลงด้วยความสบายอกสบายใจ พอถึงหน้าห้องยังไม่ทันสแกนลายนิ้วมือ จู่ๆ ประตูก็ถูกเปิดออกด้วยบุคคลที่น่าจะรอนานแล้ว

“เป็นไงบ้าง นายতোอะไรนั่นไม่สงสัยจริงๆ เหรอ” บุรัสกร เพื่อนรักที่คบหากันมาตั้งแต่สมัยมหาวิทยาลัยโผล่มาพร้อมกับคำถาม

จิรัศยาเดินเบียดไหล่เพื่อนเข้าไปยังห้องนั่งเล่น บรรจงวางกระเป๋าลงบนโตะกลางแล้วหย่อนกายลงนั่งบนโซฟาอย่างอ้อยอิ่ง ผิดกับคนเดินตามที่แทบจะเก็บอาการกระวนกระวายไม่อยู่

“รีบเล่าหน่อยได้ไหม ฉันอยากรู้จะตายอยู่แล้ว”

“ร้อนจัง อยากรได้น้ำเย็นๆ ลึกแก้ว” จิรัศยาแสวงเตะถ่าง

บุรัสกรวิ่งเข้าครัวไปทันใด ไม่กี่อึดใจก็กลับมาพร้อมแก้วน้ำ “รีบดื่มแล้วรีบเล่ามาให้ละเอียดเลย ตอนแกโทร. มาบอกว่าทุกอย่างเรียบร้อย ฉันไม่อยากจะเชื่อ”

“ตอนแรกหมอนั่นก็ดูสงสัยอยู่ แต่พอฉันให้ดูหลักฐานก็ไม่ได้พูด

อะไร”

“ถ่ายขนาดนั้นเลยเหรอ”

“ก็นี่ใคร ‘จิน จิรศยา’ นักแสดงรางวัลดาวทองอวอร์ดสามปีซ้อนนะ ดูรางวัล...” เธอผายมือไปยังตู้โชว์ที่ตั้งถ้วยรางวัลด้านการแสดงไว้เต็มทุกชั้นตั้งแต่พื้นจดเพดาน

“ยะ!” บุรุษกรย่นจมูกแล้วคว้ามือเพื่อนมากุม “ฉันรู้ว่าแกล้ง แต่จู่ๆ เดินไปบอกว่าท้องแล้วนายতোไรนั่นก็เชื่อ” เธอยังกังขา อาจจะมีเพราะมีอาชีพเป็นนักกฎหมาย เวลาทำอะไรต้องรัดกุม จึงไม่เชื่อว่าแผนเล็กๆ ที่จิรศยาถูกขึ้นจะสำเร็จง่ายขนาดนั้น

“ก็อาจจะเป็นเพราะเสน่ห์ของฉันด้วย” จิรศยายกมือสะบัดผมแล้วกะพริบตาปริบๆ อย่างมีจริตจะก้าน

“ก็จริง” พุดมาถึงขนาดนี้บุรุษกรก็ไม่มีอะไรจะแย้ง เธออดไม่ได้ที่จะเหลือบมองเพื่อนตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า แม้ชุดที่ใส่วันนี้จะเรียบง่ายเป็นเดรสสีดำพอดิตัว แต่เพราะหุ่นเอย ผิวพรรณเอย ใบหน้าเอย สวยหมดจดชนิดหาจุดต่างพร้อยไม่เจอ แถมยังเป็นสาวโสดสุดฮอตอันดับต้นๆ ของวงการที่ถูกโหวตให้เป็นสาวในฝันที่ชายหนุ่มถวิลหาอยู่หลายปีซ้อน

“แบบนี้แกยิ่งต้องระวังตัวนะ ไปอยู่บ้านหมอนั่นไม่รู้จะเกิดอะไรขึ้นบ้าง หากหน้ามีดลุกขึ้นมา...”

“หยุด!” จิรศยาตะครุบปากเพื่อนไว้ทันใด ไม่อยากได้ยินประโยคแสลงใจ “ฉันบอกไปว่าท้อง หมอนั่นคงไม่ลุกมาทำอะไรบ้าๆ หรอก”

“อ้อ ไอ้ แอ้”

แม้จะเป็นเสียงอู้อี้แต่จิรศยาก็จึงออกทุกคำ “ไม่มีทางยะ ฉันเตรียมตัวพร้อมมาก แกก็รู้ว่าฉันเคยเรียนมวย”

บุรุษกรบดมือออก ยกมือจิ้มไหล่คนมันใจอย่างหมั่นไส้ “เรียนแค่พื้นฐานเอาไปถ่ายละครไหม”

“แค่นั้นก็เกินพอ นี่ฉันสั่งซื้ออุปกรณ์ป้องกันตัวมาเพิ่มด้วย ทั้งเครื่อง

ซอร์ดไฟฟ้าเอย สปเรย์พริกไทยเอย ขึ้นหมอนนั่นกล้าทำอะไร ฉันเอาตายแน่”

บุรุษกรถอนหายใจแล้วจับใบหน้าเพื่อนให้หันมาสบตาอย่างจริงจัง
“คิดดีแล้วใช้ไหมที่จะทำแบบนี้”

ก่อนหน้านี้เธอก็ถามซ้ายอยู่หลายรอบ หาเหตุผลมาแย้งแล้วแย้งอีก
แต่อีกฝ่ายก็ไม่ยอมฟัง ตี้อันนี้จะทำตามแผนการของตัวเอง

จิริศยานิ่งงัน ก่อนจะถอนหายใจเฮือกใหญ่ “แล้วมันมีทางออกอื่น
หรือไม่ ถ้าไม่เข้าถ้าเลือกไม่ได้ลูกเสือ”

“เราไม่ได้ต้องการลูกเสือ เราแค่อยากสืบข่าว เอาเข้าจริง นายเตอจ
ไม่เกี่ยวข้องกับการหายตัวไปของเรนนีก็ได้”

เรนนีคือเพื่อนร่วมสังกัดของจิริศยา ทั้งสองเริ่มสนิทสนมกันหลังจาก
ได้ร่วมงานและรู้จักอุปนิสัยใจคอ เธอเป็นคนพาเรนนีมารู้จักกับบุรุษกรซึ่ง
ทั้งสองก็เข้ากันได้ดี ภายหลังเรนนีสูญเสียบิดาซึ่งเป็นญาติคนสุดท้ายไป
ทั้งคู่จึงชักชวนให้มาอาศัยอยู่ร่วมกัน จิริศยาอาศัยอยู่กับบุรุษกรเนื่องจาก
ครอบครัวอยู่ต่างประเทศ ส่วนครอบครัวบุรุษกรอยู่ต่างจังหวัด จากนั้น
สามสาวหาห้องตามความต้องการอยู่กันก็ได้คอนโดหรูที่อยู่ติดรถไฟฟ้าใน
ราคาที่สมเหตุสมผลจึงเป็นрумเมตกันตั้งแต่นั้นมา

“ฉันมั่นใจว่าต้องเกี่ยว อย่าลืมที่นักสืบบอกเรามาสิ” จิริศยาอ้างอิงถึง
นักสืบที่จ้างวานให้สืบหาข่าว ซึ่งสิ่งที่ได้รู้ก็ทำให้ตกใจไม่น้อย นักสืบบอก
ว่าการหายตัวไปของเรนนีน่าจะเกี่ยวข้องกับแก๊งคีนบี กรู๊ปเซตลับที่โด่งดัง
ที่สุดในขณะนี้ มีไว้สำหรับแลกเปลี่ยนคลิปและภาพลามกอนาจาร ซ้ำร้าย
กว่านั้นคือทุกสามเดือนมีกิจกรรมโหดสตาตาร์บี หรือหญิงสาวที่เหล่านักสืบ
ต้องการเห็นภาพและคลิปลับมากที่สุด โดยอันดับหนึ่งถูกตั้งค่าหัวตาม
เรตการเปิดเผยร่างกาย เพราะฉะนั้นหากใครถูกโหดเป็นสตาตาร์บีก็จะถูก
คุกคามจากบรรดานักสืบอย่างหนัก ส่วนมากก็หนีไม่พ้นผู้มีชื่อเสียงใน
แวดวงบันเทิงทั้งนักแสดง นักร้อง นางแบบ เน็ตไอดอล ซึ่งที่ผ่านมาก็ทำให้
หญิงสาวหลายคนที่ถูกโหดหายหน้าหายตาไปจากวงการ บางคนหวาดกลัว

จนกลายเป็นโรคหาวดระแวงและซึมเศร้า บางส่วนหนีไปตั้งรกรากอยู่ต่างประเทศเลยทีเดียว

เรนนี่เคยมาปรึกษาเรื่องถูกโหดเป็นสตาร์บี แต่ตอนนั้นพวกเธอไม่ได้คิดอะไรมาก เนื่องจากนักแสดงกับการถูกแอบถ่ายเป็นของคู่กันจึงแค่บอกให้ระวังตัว และอาจเพราะความนิ่งนอนใจนี้เองที่ทำให้เรนนี่หายตัวไป หลังจากติดต่orenนี่ไม่ได้ร่วมอาทิตย์ จิรัชยาจึงนำเรื่องนี้ไปปรึกษาบริษัทไนน์สตาร์ เอนเตอร์เทนเมนต์ ซึ่งเป็นต้นสังกัด แต่กลับไม่มีใครสนใจ บอกเพียงเรนนี่ขอลาพักร้อนไว้สามเดือน เธอไม่เชื่อจึงตัดสินใจจ้างนักสืบ จนพบว่าบุคคลที่น่าสงสัยที่สุดก็คือเตวิช เพราะอยู่กับเรนนี่เป็นคนสุดท้าย อีกทั้งประวัติที่ผ่านมาทำให้สงสัย

เตวิชเคยตกเป็นผู้ต้องสงสัยคดีปล่อยาภาพและคลิปปอนาจารแฟนสาว เมื่อเกือบสิบปีก่อน และเคยมีคลิปลุล่ดกับนักแสดงสาวเมลินี แม้จะถูกกล่าวถึงในวงแคบๆ แต่ก็ทำให้เจ้าหล่อนต้องออกจากวงการบันเทิงไป จากข้อมูลทั้งหมดทำให้จิรัชยาเชื่อว่าหมอนี่ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับการหายตัวไปของเรนนี่แน่ๆ

“เกมนั่นใจอย่างนั้นเพราะอยากให้ตัวเองสบายใจต่างหาก ไอ้คุณนนท์ก็น่าสงสัยไม่แพ้กัน” บุรีศกรดักคอ เหตุก็เพราะงานสุดท้ายที่ทางบริษัทรับให้เรนนี่มาจากซานนที ผู้ดำรงตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายดูแลศิลปินโดยตรง

“พื้นที่ไม่เกี่ยวหรอก” จิรัชยาบอกอ้อมอ้อม นอกจากซานนทีจะเป็นเจ้านายแล้ว ยังเป็นบุคคลที่เธอแอบหลงใหลได้ปลื้มมาหลายปี แต่ด้วยอาชีพของเธอและเขาก็เป็นลูกชายคนเดียวของชมขนาด กรรมการผู้จัดการไนน์สตาร์ เอนเตอร์เทนเมนต์ บริษัทผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ภาพยนตร์ และจัดหานักแสดงรายใหญ่ แม้จะมีความสนิทสนมมักคุ้นกันมาก แต่เมื่อเขาไม่เคยเอ่ยปากเรื่องสถานะเธอก็ไม่กล้าถาม ความสัมพันธ์ก็เลยดูครึ่งๆ กลางๆ

“ลำเอียง!” บุรีศกรเคยเจอซานนทีอยู่หลายครั้ง เอาจริงๆ ก็หมั่นไส้

เป็นทุนเดิมด้วยความที่อีกฝ่ายเป็นหนุ่มไฮโซสุดฮอต ไปมาหาสู่จีรตยาอย่างเปิดเผย ออกงานด้วยกันนับไม่ถ้วน แต่ไม่เคยให้ความมั่นใจใดๆ กลับทำตัวเป็นหนุ่มโสดมีข่าวกับดาราและไฮโซอีกมากหน้าหลายตา

“พี่น้องที่รู้จักเรนนีมาหลายปี คงไม่คิดร้ายหรอก”

“ก็ไม่นั่น แก่ก็รู้ว่าห้องเซตนั้นมีสมาชิกหลายหมื่นคน คงครอบคลุมแทบจะทุกวงการนั่นแหละ อีกอย่างสตาร์ปีที่ถูกโหวตถูกรอบก็เป็นคนในวงการบันเทิงทั้งนั้น คนที่จะเข้าถึงตัวได้คงไม่ใช่นายเอนายบีหรอก”

จีรตยาอยากจะเถียงแต่ก็เถียงไม่ออก เพราะเคยสอบถามซานท์เป็นการส่วนตัวอยู่เหมือนกัน แต่คำตอบที่ได้ก็เหมือนที่ได้จากบริษัทว่า เรนนีขอลาพักร้อนเพราะจะนั้นจะเจ็บหายไปก็ไม่น่าแปลก แถมยังกล่าวหาว่าเธอคิดมาก ที่เรนนีไม่ติดต่อก็คงเพราะอยากพักผ่อนให้เต็มที่...เธอพยายามเชื่อตามนั้น แต่ผ่านไปวันแล้ววันเล่าก็ยังไม่สามารถติดต่อเรนนีได้ จึงอดทนต่อไปไม่ไหว แอบจ้างนักสืบหาข่าวแล้วเอาข้อมูลไปปรึกษาผู้จัดการส่วนตัวของเรนนีซึ่งก็พาเธอไปหาชยา รองกรรมการบริษัทท่านก็แนะนำคมกฤษ ซึ่งเป็นนายตำรวจมาให้ คุยกั้นไปมาจึงได้รู้ว่าเป็นรุ่นพี่ของบุรสร ความไว้วางใจจึงมากขึ้น

คมกฤษบอกว่าหลักฐานที่มีไม่เพียงพอ เรื่องที่เรนนีตกเป็นสตาร์ปีก็เป็นแค่คำบอกเล่าจากนักสืบเพราะพวกเธอไม่สามารถเข้าถึงกรูปลับนี้ได้เอง จึงได้แต่บอกให้ใจเย็น ทางตำรวจจะช่วยสืบอีกทาง แต่จากผลงานที่ผ่านมาทำให้สองสาวทนรอเฉยๆ ไม่ไหวจึงพุ่งเป้าหมายไปที่เดวิดทันที

ตอนแรกจีรตยาตั้งใจเข้าไปสมัครงานที่บริษัท แต่ประเมินดูแล้วคิดว่าไม่น่ารอด เพราะนอกจากเธอจะมีชื่อเสียงแล้ว ธุรกิจที่ฝ่ายนั้นทำเธอก็ไม่รู้จักเอาเสียเลย จะอาสาเป็นฟรีเซนเตอร์ก็รู้มาว่าเป็นสายงานเฉพาะทางอาศัยผลงานกับคอนเนกชันมากกว่าทำการตลาดโดยบุคคลที่มีชื่อเสียง จะปลอมไปเป็นคนใช้ในบ้านหรือที่บริษัทเธอก็ไม่ยอมเหน็ดเหนื่อยขนาดนั้นแน่ๆ จะจ้างนกต่อทำหน้าที่ก็ไม่ไว้ใจ เพราะการหายตัวไปของเรนนียังเป็น

ความลับ สุดท้ายจึงเน้นเจาะจุดอ่อนของเทววิชนในเรื่องผู้หญิงแทน แต่จะเข้าไปเริ่มต้นความสัมพันธ์แบบฉบับหนึ่งก็ช้าเกิน จึงทุเร้งท้องและใช้ความสามารถพิเศษด้านการแสดงเข้าช่วย

“ประวัตินายเต็กก็สืบดูแล้ว ทำไมไม่ลองสืบฝ่ายไอ้คุณนนท์บ้างละบางที...”

“ฉันรู้จักพื้นที่ดี เขาไม่ใช่คนแบบนั้น!”

เจอเพื่อนแหวขึ้นมารุสกรก็ขยับไปโอบไหล่ แล้วพูดอย่างเป็นกลาง “คนเรารู้หน้าไม่รู้ใจ ฉันเข้าใจความรู้สึกแก แต่แกก็ต้องนึกถึงเรนนี่ด้วย นี่หายตัวไปจะเป็นเดือนแล้ว ถ้าเราทิ้งประเด็นใดประเด็นหนึ่งไป เรนนี่ก็อาจจะเป็นอันตรายก็ได้”

จิริศยานิ่งงันไปอีกหน ถ้าให้เลือกระหว่างความเชื่อใจที่มีต่อชานนท์กับความปลอดภัยของเพื่อน เธอก็ลังเลไม่ได้

“เอาเป็นว่าเพื่อความสบายใจของแกและความยุติธรรม ฉันจะเป็นคนจัดการเรื่องไอ้คุณนนท์เอง”

“แต่...”

“ไม่มีแต่ ถึงฉันจะไม่ชอบหน้าหมอนั้น แต่จะไม่ลำเอียงแน่นอน”

จิริศยาสบตาบุรสรอย่างไม่เชื่อใจนัก แต่สุดท้ายก็ยอมพยักหน้า เพราะหากตัวเองจัดการก็คงหาเหตุผลร้อยแปดมาเข้าข้างคนที่เธอชอบอยู่ดี

“แกจะทำยังไง”

“ไม่อ้างว่าท้องเหมือนแกก็แล้วกัน”

“ยายเบนซ์!”

“เอาน่า ฉันก็มีแผนของตัวเอง แกจัดการนายเตไปเถอะ แสดงให้เห็นยนต์ละ เกิดถูกจับได้ละก็โดนแฉยับแน่” แค่คิดบุรสรก็ขนพองสยองเกล้า ถ้าเป็นข่าวหน้าหนึ่งคงกระทบอาชีพของจิริศยาเต็มๆ

“ไม่มีทาง ฉันหาหลักฐานได้ก่อนความแตกแน่นอน”

ความมั่นใจเกินพอดีทำให้บุรสรได้แต่กลืนน้ำลาย ภวานาให้นาย

เติวซอไร่นั้นไอคิวต่ำๆ อีคิวน้อยๆ หรือไม่ก็ยุ่งจนลืมระวังตัว แผนของ จิรัศยาจะได้ลูล่วงด้วยดี

“ฉันกินข้าวเที่ยงมาแล้ว ขอไปพักก่อน เดี่ยวเย็นๆ ค่อยออกไปหาอะไรกินกัน ถือเป็นการฉลองล่องหน้า”

บุรัสกรพยักหน้าเนือยๆ ยังรู้สึกว่าเรื่องราวมันไม่น่าง่ายขนาดนั้น แต่เธอก็ตักเตือนเท่าที่พอจะทำได้แล้ว ในเมื่อจิรัศยาไม่เปลี่ยนใจก็คงทำได้แค่ช่วยเหลืออยู่ห่างๆ คิดได้ดังนั้นจึงคว้าโทรศัพท์มือถือขึ้นมาต่อสายหา คมกฤษ

“สวัสดีค่ะ เบนซ์โทร. มาอัปเดตเรื่องเรนนี่ค่ะ”

เธอเล่าทุกอย่างโดยละเอียด เพราะแผนการดังกล่าวอีกฝ่ายก็มีส่วนร่วมมาตั้งแต่ต้น และเป็นตัวตั้งตัวตีในการช่วยทำหลักฐานเท็จให้จิรัศยา แถมออกตัวพร้อมช่วยทุกสถานการณ์ จึงถือว่าพวกเธอไม่ได้สู้กันอย่างโดดเดี่ยวเกินไป

ยังไม่ทันวางสายจากรุ่นพี่ คนที่บอกว่าจะเข้าไปพักผ่อนก็วิ่งกระหืดกระหอบออกมาหน้าตาตื่น พร้อมแต่งตัวชุดใหม่

“นี่แก...จะไปไหน”

“มีประชุมนะสิ ฉันลืมไปเลย ดินะพี่นนท์โทร. มาเตือน” จิรัศยาเปิดตู้รองเท้าด้วยความเร่งรีบ “เรื่องนัดตอนเย็นขอแคนเชิลก่อนนะ ไม่รู้ประชุมเสร็จกี่โมง”

“อือ ขับรถดีๆ ละ”

“ไปละ บ้ายบาย”

บุรัสกรมองจนคนเร่งรีบวิ่งออกจากห้องไปแล้วถอนหายใจ ถ้าชานนท์เป็นต้นเหตุหลักของการหายไปของเรนนี่จริงๆ คนที่ต้องเสียใจมากคงไม่พ้นจิรัศยา

“ฉันจะช่วยภาวนาให้แ่๊คคุณนท่ไม่เกี่ยวก็แล้วกัน”

“ว่าไงนะเบนซ์”

เสียงของคนในสายทำให้บุรุษกรต้องรีบปฏิเสธ

“ไม่มีอะไรค่ะพี่เกษ จันแค้นี่ก่อนนะคะ ถ้ามีความคืบหน้าเบ็นซ์จะติดต่อไปค่ะ”

เธอวางสายแล้วเบนสายตาไปยังกรอบรูปที่แขวนอยู่บนผนัง เป็นรูปภาพของเธอ จิรัชยา และเรนนี่ตอนไปพักผ่อนที่ต่างประเทศด้วยกัน ไม่น่าเชื่อเลยว่าโชคชะตาจะนำพาหญิงสาวที่มีรอยยิ้มสดใสไปเผชิญกับเรื่องราวดำมืดที่น่าหวาดหวั่นขนาดนี้

“แหหายไ้ไปอยู่ไหนนะ เรนนี่”

๒

แผนการ

บรรยากาศการประชุมโพรเจกต์ละคร GenZ เด็กพันธุ์เดี๋ยด
เป็นไปได้ด้วยดี บทที่จรรย์ตาได้รับเป็นอาจารย์สุดแซ่บที่ปากร้ายใจดีคอย
ยื่นหยัดเคียงข้างนักเรียนที่มีปัญหา ส่วนตัวละครหลักอื่นๆ คือนักแสดง
วัยรุ่นซึ่งกำลังเป็นที่นิยมในยุคนี้

“หลักๆ ก็คงมีแค่นี้ เราจะเปิดกล้องกันเดือนหน้า ยังไงก็ฝากทุกฝ่าย
เต็มทีกับโพรเจกต์นี้นะครับ ขอขอบคุณครับ”

มีเสียงตอบรับดังเซ็งแซ่จากบรรดาผู้เข้าร่วมประชุมหลายสิบคน พอ
ผู้คนเริ่มลุกออกไป จรรย์ตาจึงสาละวนกับการเก็บบทละครและของใช้ส่วน
ตัวลงกระเป๋า เงยหน้าอีกทีก็พบว่าซานท์มายืนพิงโต๊ะยิ้มเผล่อยู่ข้างๆ

“มีอะไรหรือเปล่าคะ” เธออดถามไม่ได้ ด้วยคิดว่าเขาอาจจะจะมีอะไร
ชี้แนะเพิ่มเติมในส่วนของการงาน

“จินมีนัดที่ไหนต่อหรือเปล่า”

ถามมาแนวนี้จรรย์ตาก็รู้แล้วว่าคำตอบแบบไหน “ไม่มีค่ะ”

“งั้นไปกินข้าวกัน ร้านเดิมก็แล้วกันนะ จินไม่ได้ไปนานแล้วนี่”

จิรัชยาพยักหน้าทั้งรอยยิ้ม ดูสิ...เขาน่ารักและเอาใจใส่ขนาดนี้ จะไม่ให้หลงรักไต่ยังงิ แต่พอเดินออกมาพ้นประตู ความรื่นรมย์ก็พังครืน เพราะมีนักแสดงและทีมงานอีกเกือบสิบชีวิตยืนรอรออยู่

“พร้อมกันแล้วนะครึบ ใครไม่ได้ขับรถมา ไปรถผมก็ได้” เขาประกาศต่อหน้าคนอื่น ๆ ก่อนจะโน้มลงมากระซิบใกล้ “จินไม่ได้ขับรถมาใช้ใหม่”

คนฟังส่ายหน้าด้วยวางแผนจะชวนเขาไปดินเนอร์และอ้อนให้ไปส่งที่คอนโด ขามาจึงเรียกรถโดยสารสาธารณะ แต่แล้วก็ไม่เป็นดังที่หวังจึงได้แต่เดินตามมนุษย์เฟรนด์ลีย่างซาดานนท์ไปแบบเซ็งๆ

“ฉันเดาได้แต่แรกแล้วว่าต้องออกมาอีกรอบนี้”

เสียงของบุรุษกรดังแข่งเสียงทีวีออกมาหลังจากจิรัชยาหลับถึงห้อง แล้วเล่าความผิดพลาดให้ฟัง ดินเนอร์สองต่อสองกลายเป็นงานเลี้ยงที่มงานไปเสียอย่างนั้น

“ถ้ารู้ล่วงหน้าฉันจะไม่ใส่เดรสแขนงุดไปหรอก หนาวก็หนาว” คนเตรียมความพร้อมแต่งสวยหัวจดเท้าหัวให้หนุ่มประทับใจพ่นลมหายใจยาว

“ไอ้คุณนนท์ของแกไม่ถอดเสื้อมาคลุมให้เธอ” บุรุษกรถามอย่างใคร่รู้ เพราะเท่าที่เคยเจอและฟังจิรัชยาพูดถึงมานานก็พอจะเดาได้ว่าซาดานนท์ไม่ใช่ผู้ชายประเภทปล่อยให้ผู้หญิงทนหนาวแน่ๆ

“ฉันมีคอนสเกอะออกไปนะสิ”

คนฟังขำกัก “นี่ละ เขาเรียกเหนือฟ้ายังมีฟ้า ว่าแต่ใครกันกล้าประกาศตัวแย่งไอ้คุณนนท์กับแก”

“ยายฉึ่งฉึ่ง” จิรัชยาทำหน้ามึนอย่างเซ็งๆ นักแสดงคนดังกล่าวกำลังโด่งดังจากซีรีส์วัยรุ่นหลายเรื่อง ครั้งนี้บริษัทของเธอถึงกับยอมจ่ายค่าตัวมากถึงสองเท่าเพื่อดึงมาร่วมงานข้ามค่ายเป็นครั้งแรก

“เพิงอายุสิบเก้าเองนี่”

จิรัชยาจิกตาใส่เพื่อนแทนคำพูด “แล้วงิ พี่นนท์ไม่ได้เป็นคนแบบ

นั้นเสียหน่อย”

“หรา...” บุรุษกรลากเสียงยาวอย่างอดไม่ได้ “ให้หายไหมล่ะ ทั้งมือ
อาหารไอ้คุณนันทของแกเทกแค้น้องฉึ่งฉึ่งอย่างดี แบบไม่มีที่ให้แกแทรก
เลย”

คำพูดดังกล่าวตีแสกหน้าจิริศยาเต็มๆ เพราะแม่เธอจะได้นั่งฝั่งขวา
แต่ดูเหมือนชานนท์จะสนใจคนที่นั่งฝั่งซ้ายอย่างฉิ่งฉิ่งมากกว่า แถมตอน
ขากลับก็มาส่งเธอก่อนแล้วค่อยไปส่งฉิ่งฉิ่งต่อ

“ฉันไม่คุยกับแกแล้ว” เธอหยิบกระเป๋าเดินไปห้องตัวเองอย่างเซ็งๆ

“แทงใจดำละสิ”

“ยะ! พอใจหรือยัง” จิริศยาทำหน้ามู๋ใส่เพื่อนรักอีกทีก่อนจะปิด
ประตูเสียงดัง ทั้งให้คนมองตามได้แต่ส่ายหน้า

“แกควรเลิกหวังกับผู้ชายคนนี้ได้แล้ว” บุรุษกรเห็นจิริศยาหลงใหล
ได้ปลื้มชานนท์มาหลายปี แต่ก็ไม่มีอะไรคืบหน้ามากกว่าที่เป็นอยู่ ฝ่ายชาย
ดูแลแต่ไม่เคยขัดเจนเรื่องสถานะ ทำให้จิริศยาปิดกั้นตัวเอง ปฏิเสธชาย
หนุ่มมากหน้าหลายตาที่ตบเท้าเข้ามาหา กระทั่งอยู่เป็นโสดจนอายุจะล่วงเข้า
เลขสามอยู่รอมร่อแล้ว

“ฉันไฉยินนะ”

เป็นเสียงที่ตะโกนมาจากฝั่งของห้องที่ประตูเพิ่งปิด บุรุษกรก็ตะโกน
กลับไปเช่นกัน

“ก็ตั้งใจให้ไฉยิน จะได้ตัดใจเสียที”

ประตูเปิดพลั้วะทันทีที่พูดจบประโยค จิริศยาโผล่หน้าออกมาด้วย
ท่าที่ชิงชัง “ไม่มีทาง ตราบใดที่พินนังยังไม่คบใคร ฉันจะไม่ตัดใจ”

“แต่ฉันว่า...”

“ไม่มีแต่ เลิกพูดเรื่องฉันกับพินนังได้แล้ว ฉันรู้ว่าควรทำยังไง ถ้าแก
ว่างมาช่วยฉันเก็บของดีกว่า ถึงจะย้ายไปบ้านนายเตวันมะริน แต่สองวัน
ที่เหลือนี้ควฉันแน่นมาก”

จิริศยาออกแนวสั่ง พร้อมกับเปิดประตูกว้าง บุรุษกรจึงลุกไปอย่างเสียไม่ได้ แล้วจากนั้นสองเพื่อนซี้ก็ยังได้ปะทะคารมกันอีกหลายเรื่อง ทั้งเสื้อผ้าที่ควรใส่ ของใช้ส่วนตัวที่ควรเอาไป หรือแม้แต่ชุดชั้นในที่ปกติแล้ว จิริศยาชอบใส่แบบชิ้นเล็กชิ้นน้อย ก็ต้องปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับการอยู่ร่วมชายคากับผู้ชายมากขึ้น

สองสาวแทบไม่รู้ตัวเลยว่าสิ่งที่ควรกังวลไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยพวกนั้นเลย

แล้ววันดีเดย์ของจิริศยาก็มาถึง โดยมีบุรุษกรขับรถมาส่งเพื่อสำรวจเส้นทางและหาทางหนีที่ไล่ไว้เพื่อให้เพื่อนรักเอาตัวรอด

“หมู่บ้านนี้เป็นส่วนตัว การรักษาความปลอดภัยก็ใช้ได้ คงไม่ต้องห่วงเรื่องนักข่าวหรอก” หลังจากขับรถวนตามซอกซอยต่างๆ แล้วสองรอบ สาราก็เริ่มวางใจระดับหนึ่ง

“ฉันก็บอกแล้วไงว่าเป็นหมู่บ้านปิด ค้นหาข้อมูลมาแล้วนะ”

ตั้งแต่ได้ที่อยู่จากนักสืบ จิริศยาก็ค้นหาข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตจนแน่ใจว่าสามารถอยู่ที่นี่ได้โดยไม่ต้องกังวลเรื่องนักข่าว บ้านในหมู่บ้านนี้ราคาประมาณหลักสิบล้านต้นๆ จึงขึ้นชื่อเรื่องให้ความเป็นส่วนตัวแก่ลูกบ้านเป็นอันดับหนึ่ง

“แล้วพ่อของลูกแกอยู่หลังไหน”

จิริศยาถลึงตาใส่คนถาม คว่ำโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเปิดที่อยู่อินให้ดูอีกครั้ง

“น่าจะซอยหน้า” บุรุษกรขับไปตามตัวเลขประจำซอย ก่อนจะเลี้ยวเข้าไปแล้วไล่ดูบ้านเลขที่ที่ติดอยู่ตามเสาอีกรอบ และทันทีที่ถึงจุดหมายทั้งสองก็อดไม่ได้ที่จะหันมองหน้ากัน

“ใช่หลังนี้แน่หรอ” จิริศยาก็มองตัวเลขบนจอสลับกับบ้านเลขที่บนเสาอีกครั้ง

“ลึกสุดเลยวะแก” บุรุษกรั่นมองโดยรอบ บ้านตเวทียอยู่หลังริม ด้านซ้ายเป็นกำแพงต้นไม้สูงหลายเมตร รั้วหน้าบ้านมิดชิด มองดูแล้วให้ความรู้สึกวังเวงมากกว่าร่มรื่น

“โหวแน่นะ”

มองบ้านแล้วจิรัศยาก็เริ่มไม่แน่ใจ แม้ไม่แตกต่างจากภาพโปรโมตที่ได้เห็นผ่านตา แต่บรรยากาศช่างเงียบสงบเสียจนน่าขนลุก เธอกลืนน้ำลายก่อนจะฮึดสู้

“ไม่โหวก็ต้องโหว”

“เฮ้ย! ไม่ต้องผินตัวเองขนาดนั้น เราลองหาวิธีอื่นก็ได้” บุรุษกรยังคงแย้งจนวินาทีสุดท้าย

“เวลาไม่รอใคร นี่ก็เกือบเดือนแล้วที่เราไม่ได้ข่าวเรนนี่ จันทนรอเฉยๆ ไม่ได้โทรอก” จิรัศยากล่าวอย่างมุ่งมั่น ด้วยไม่รู้ว่าไปสืบข่าวของเรนนี่จากที่ไหนอีก “เอาน่า ฉันจะเปิดโทรศัพท์มือถือไว้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงทั้งสองเครื่องเลย”

บุรุษกรจำต้องพยักหน้า จิรัศยาก็เป็นเสียแบบนี้ ลองตั้งใจทำอะไรแล้วก็จะไม่ย่อท้อจนกว่าจะได้ผลลัพธ์ที่พอใจ ตลอดมาเธอเคยคิดว่ามันเป็นข้อดี เพิ่งจะมีวันนี้ที่ไม่มั่นใจเสียแล้ว

“ฉันไปละ” จิรัศยากระซิบกระปายสะพายเตรียมลงจากรถ พอเห็นเพื่อนจะลงตามก็รีบห้ามปราม “แกไม่ต้องลงหรอก เดี่ยวพ่อของลูกฉันเห็นจะสงสัยเอาเปล่าๆ เปิดท้ายรถให้ก็พอ”

บุรุษกรขำแห้งกับคำประชด แต่ก็ยอมทำตาม รอจนกระปาล้อลากขนาดยี่สิบนิ้วถูกยกออกไปวางที่หน้าประตูบ้าน

“เก็บไปเถอะ เดี่ยวจะมีใครมาเห็นเข้า”

บุรุษกรพยักหน้าเนือๆ ขณะขับรถออกมาก็ยังดูกระจุกมองหลังเป็นระยะ เห็นเพื่อนรักก้มสำรวจตัวเองอยู่ครู่ก่อนจะเดินเข้าไปกอดกริ่งที่หน้าประตู

“ขอให้รอดปลอดภัยนะยายจิ้น” เธออดสังหรณ์ใจไม่ได้เลยจริงๆ ว่าแผนการในครั้งนี้ดูไม่ย่ำตายขนาดนั้น

จรรย์ยาย็นรออยู่ร่วมลิบนาทีแล้ว แต่ก็ยังไม่มีวีแววว่าจะมีใครมาเปิดประตูให้ สุดท้ายก็คว้าโทรศัพท์มือถือถือกดโทร. หากคนที่แลกเบอร์กันไปเมื่อไม่กี่วันก่อน รอสายอยู่นานจึงมีเสียงตอบกลับมาแบบอู้อี้เต็มที

“สวัสดิ์ค่ะคุณเต ฉันทจิ้นค่ะ จะย้ายมาอยู่บ้านคุณวันนี้” เธอพยายามเอ่ยอย่างใจเย็นทั้งที่อารมณ์เริ่มเดือดปุดๆ มีอย่างที่ไหนทิ้งให้คนมีชื่อเสียงอย่างเธอต้องยืนรอ เกิดใครผ่านมาเห็นเข้าคงได้เป็นข่าว

คนฟังใช้เวลาประมวลผลประโยชน์ของเธออยู่หลายอึดใจก่อนจะตอบกลับมาสั้นๆ ว่า ‘อ้อ’ แล้วสัญญาณก็ถูกตัดไป จรรย์ยายมองหน้าจอโทรศัพท์มือถือพร้อมอุณหภูมิในกายที่เริ่มสูงขึ้น

“จะเล่นแบบนี้ใช่ไหม” เธอจัดแจงจะกดโทร. ซ้ำ ระหว่างนั้นเสียงปลดล็อกประตูรั้วดังขึ้น เธอรอเพราะคิดว่าจะมีคนมาเปิดให้ แต่จนแล้วจนรอดก็เจียบจิ้งจอกวิสาสะเปิดเข้าไปเสียเอง จากรั้วถึงประตูบ้านห่างกันเพียงไม่กี่เมตรและแน่นอนว่าเธอไม่เสียเวลายืนรอให้ใครมาเปิดแล้ว

สภาพภายในบ้านทำให้จรรย์ยายถึงกับกระชับกระเบาแน่น เพราะมันมืดสลัวจนแทบจะเหมือนตอนกลางคืน ผ่านม่านปิดมิดชิดทุกด้าน ขณะหันรีหันขวางว่าควรทำยังไงดี จู่ๆ ก็ต้องสะดุ้งเมื่อมีเสียงหนึ่งดังขึ้น

“กำลังเปิดม่านครับ”

เธอเหลียวซ้ายแลขวาแต่ก็ไม่เห็นใครอื่น กระทั่งมีเสียงฝีเท้าใครบางคนเดินลงบันไดมา พร้อมๆ กับภายในบ้านที่ค่อยๆ สว่างขึ้น เติวิชเดินมาหยุดตรงหน้าในสภาพงัวเงีย

“โทษที ผมลืม”

เขากล่าวสั้นๆ ในสภาพที่ยังอยู่ในชุดทำงาน เลื้อยเข็ดลีกรมท่าที่ค่อนข้างยับ กระดุมถูกปลดลงมาสวมเม็ด แขนเสื้อถูกถกขึ้นไปจนถึง

ข้อศอกและกางเกงสแล็กสีดำ

จังหวะที่ฝ่ายนั้นยกมือเสยผมเล่นเอาจิริศยามองตาค้างไปชั่วอึดใจ แม้สภาพจะดูดีโดยแทบปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเขาก็เป็นผู้ชายที่น่ามองคนหนึ่ง

“มะ...ไม่เป็นไร” เธอเบือนหน้าหนีอย่างเงอะงะเต็มที ปล่อยมือจาก กระเป๋แล้วเดินตามไปยังเคาน์เตอร์บาร์เล็กๆ ที่ตั้งอยู่ด้านหลังห้องรับแขก เห็นเขาหยิบแก้วมาวางและเปิดตู้เย็นที่ถูกบิลต์อินให้กลมกลืนกับตู้วาง เครื่องดื่มทางด้านหลังก็นึกชื่นชมที่พอมีน้ำใจอยู่บ้าง

“คุณแน่ใจใช่ไหม?”

เป็นคำถามจากคนที่กำลังรินน้ำใส่แก้ว พอได้ปริมาณที่พอเหมาะก็ เยกหน้ามาสบตากับเธอที่ยืนอยู่อีกฝั่งของเคาน์เตอร์บาร์

“เรื่องอะไรคะ?”

เตวิชไม่ตอบแต่กลับใช้สายตามองเธอตั้งแต่ศีรษะลงมาถึงบริเวณ ท้อง ทำให้คนโดนพิจารณาถึงกับต้องรีบยกมือขึ้นมากุมไว้

“ฉันแน่ใจ ถ้าคุณไม่เชื่อ...”

“เรื่องที่จะมาอยู่ที่นี้”

ประโยคตัดบททำให้จิริศยาคิดตามแทบไม่ทัน “แน่ใจ!” เธอออก เสียงดังฟังชัด แถมยังเซิดหน้าอย่างไม่ยอมให้หลุดออกไปง่ายๆ

เตวิชไม่ว่าอะไร เพียงกระตุกยืมแล้วยกน้ำที่ตัวเองรินขึ้นมาดื่มจน หมด ทั้งให้คนที่คิดว่าอีกฝ่ายรินน้ำให้ได้แต่มองตาค้าง

โอเค! เธอขอเปลี่ยนคำพูด ผู้ชายคนนี้ไม่มีน้ำใจเลยสักนิด

“ผมจะพาไปที่ห้อง”

จิริศยามองแก้วน้ำเปล่าแล้วกลืนน้ำลาย กระนั้นก็ไม่ยอมเสียดักดีศรี เดินไปคว้ากระเป๋แล้วตามอีกฝ่ายไปติดๆ

ห้องของเธออยู่ชั้นล่างถัดจากห้องรับแขก ถัดไปเป็นโซนสวนที่มีสระ ว่ายน้ำขนาดเล็กย่อม ตรงข้ามเป็นห้องออกกำลังกายที่มีอุปกรณ์เพียงไม่กี่ชิ้น

“ทำไมให้ฉันพักที่นี่ล่ะ” จิริศยาอดถามไม่ได้ คิดว่าอย่างน้อยชั้นบน

ก็ต้องมีสองสามห้อง

“คุณห้องไม่ใช่เธอ”

“ก็...ใช่” เธอตอบรับเกือบจะอัตโนมัติ แต่ก็ยังงงกับคำถามของเขา

“เดินขึ้นเดินลงคงไม่ดี ระวังไว้จะดีกว่า”

จิรัชยาจะพริบตาปริบๆ ยังไม่ทันเอ่ยอะไร เจ้าของบ้านก็เดินจากไปเสียแล้ว

“นี่! คุณ...”

“ผมจะไปนอน มีอะไรก็ค่อยคุยทีหลังละกัน”

“นี่!” คำเรียกของเธอดูจะไม่มีผลเพราะอีกฝ่ายไม่หันกลับมาสักนิด จิรัชยาอมองตามอย่างหงุดหงิด แต่โวยวายอะไรมากก็ไม่ได้เพราะไม่ใช่ถิ่นตัวเอง จึงได้แต่ลากกระเป๋เข้าห้องพักพร้อมบ่นกระปอดกระแปด “สิบโมงกว่าแล้วจะนอนกินบ้านกินเมืองหรือไง ดี! งั้นก็นอนไปนานๆ เลย”

เธอทั้งตัวลงบนเตียงนอน หลับตาสงบจิตสงบใจสักครู่ วางแผนว่าจะลุกขึ้นมาจัดข้าวของ จากนั้นจะอาศัยช่วงที่เขานอนสำรวจบ้านหลังนี้อย่างละเอียด บางที่อาจพบเบาะแสสำคัญที่เธอต้องการก็ได้

แต่พอจัดของเสร็จห้องก็กลับประท้วงเพราะมือเข้าจัดเบาๆ แค่นวมบ่งกับกาแฟ เธอจึงไปสำรวจบาร์กับตู้เย็น และก็เป็นอย่างที่คิด ไม่มีอะไรกินได้เลย มีแต่เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ จึงเดินลึกเข้าไปยังห้องครัวที่อยู่ติดกัน สำรวจอยู่ร่วมสิบนาทีก็ไม่พบอะไรนอกจากบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปจึงต้องประทังความหิวไปแบบนั้น พอท้องอืดก็เดินย่อยอาหารและสำรวจพื้นที่ชั้นล่างโดยเริ่มจากบริเวณรอบๆ บ้านเป็นอันดับแรก

“ติดเยอะเกินไปไหมเนี่ย” เธอหยุดมองกล่องวงจรปิดที่ติดตามรั้วอย่างสนใจ เท่าที่เห็นเหมือน देखใส่ใจเรื่องการรักษาความปลอดภัยมากจริงๆ

“ต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากลแน่ๆ” นี่เป็นอีกสิ่งทีกระตุ่นสมมุติฐาน ถ้าบ้านนี้ไม่มีสิ่งผิดปกติหมายหรือความลับใดๆ คงไม่ติดกล่องวงจรปิดทุกๆ

สิบเมตรอย่างนี้

หลังจากทัวร์โดยรอบจนสนใจ สอดส่องมองหาจุดที่พอจะเป็นห้องลับหรือห้องใต้ดินใดๆ ก็ไม่พบ จึงเข้ามาสำรวจในตัวบ้านชั้นล่างต่อ แล้วก็เจอสิ่งที่ทำให้ตกใจมากยิ่งขึ้นไปอีก

“ติดกล็องวงจรปิดในบ้านด้วย บ้าไปแล้ว!” จิรศยาพบกล็องวงจรปิดแบบไอพีคาเมรา (กล็องวงจรปิดขนาดเล็ก ดูภาพสดผ่านเครือข่าย) ทั้งที่วางอยู่บนหลังตู้และติดบนผนังในทุกห้องที่สำรวจ ทั้งห้องนั่งเล่น ห้องครัว ห้องออกกำลังกาย

“อย่าบอกนะ!” เหมือนจะคิดอะไรออก เธอรีบวิ่งไปสำรวจตรวจตราในห้องพัก แล้วก็ไม่ได้ต่างจากที่คิด มีกล็องไอพีคาเมราตั้งเนิ่นๆ อยู่กับโต๊ะหัวเตียง ขนาดเล็กกว่าด้านนอก แถมเวลาเธอเดินผ่านยังมีเสียงกล็องหมุนตามเสียอีก

“อ้าย! ไอ้คุณเต!” จิรศยาหัวเสียจนอยากจะบุกขึ้นไปปลุกคนหนีไปนอนมาคุยกันให้รู้เรื่อง แต่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่กล้าบุ๋มบ่ามด้วยไม่ว่าจะเจออะไรบ้างที่ชั้นบน เกิดหมอนั้นโกรธจนไล่ออกจากบ้าน แผนการที่วางมาอย่างดิบตึ๋งลุ่มไม่เป็นท่า

“คิดหรือว่าฉันจะยอมง่ายๆ” เธอพอรู้เรื่องกล็องวงจรปิดชนิดนี้มาบ้าง จึงเดินไปปิดสวิทช์แล้วถอดปลั๊กออกเสีย เท่านั้นในห้องก็น่าจะปลอดภัยและแม้จะจัดการไปได้แล้วหนึ่งตัวแต่ก็ยังคงหวาดระแวง จึงทิ้งรีโมทคันทั่วทั้งห้องกระแทกแน่นใจแล้วว่าไม่มีส่วนไหนเล็ดลอดสายตา

จิรศยาเสียเวลาไปทั้งบ่าย หันมองนาฬิกาอีกทีก็พบว่าเกือบหกโมงเย็นแล้ว

“เฮ้อ...หิว” เธอยกมือลูบท้อง ดูเหมือนบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปจะย่อยไปนานแล้ว ในเมื่อทั้งบ้านไม่มีของกินใดๆ และเธอก็ไม่ฝากท้องไว้กับบะหมี่สำเร็จรูปอีก จึงสั่งอาหารผ่านแอปพลิเคชัน กดเลือก กดปักหมุดและจ่ายเงิน เพียงไม่กี่นาทีก็เสร็จ แถมร้านที่สั่งก็อยู่ไม่ไกล ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงอาหาร

ญี่ปุ่นหน้าตาน่ารับประทานก็มาวางอยู่บนโต๊ะกินข้าว แต่ยังไม่ทันจะลงมือรับประทาน เจ้าของบ้านที่เธอแทบลืมไปแล้วว่าอยู่ด้วยก็เดินลงมา

“นากินดีนี่ สิ่งเพื่อผมหรือเปล่า”

ด้วยความที่ยังเคืองเรื่องกล้องวงจรปิด จิรศยาจึงใช้มือกวาดอาหารมากองอยู่ด้านหน้าตัวเอง

“ไม่มีค่ะ”

“ใจดำ!”

จิรศยาหันขวับ นี่เขา...กล่าวว่าเธอใจดำ ใครที่ทั้งกันไปตั้งแต่สิบโมง แถมยังติดกล้องวงจรปิดเพื่อจับผิดเธอเสียทั้งบ้านกระทั่งในห้องพักส่วนตัว

“เชิญไปหาของกินเองเถอะค่ะ หลังมือค้ำฉันขอคุยด้วยหน่อย”

“ได้สิ” เขารับปากโดยง่าย แต่ไม่ได้ไปหาของกินอย่างที่เธอบอก กลับนั่งตรงข้ามและคว้าโทรศัพท์มือถือของเธอไปเสียเฉยๆ

“คุณจะทำอะไร เอาโทรศัพท์ฉันมานะ”

จิรศยาพุ่งไปหว่งคว่ำคิน แต่อีกฝ่ายก็เบี่ยงตัวหนี เธอจึงย้อยแอ้งเติ่มที่ แม้จะมีความสูงถึงหนึ่งร้อยหกสิบห้าเซนต์แต่อีกฝ่ายก็สูงกว่าเกือบยี่สิบเซนต์

“คุณเต!”

“ใจเย็นๆ สิครับคุณจิน กระโดดโลดเต้นแบบนี้เดี๋ยวเด็กก็หลุดออกมาหรอก”

สีหน้าราวกับรู้ทันทำให้จิรศยาชะงัก

“ลูกฉันแข็งแรงค่ะ” เธอตอบกลับแล้วแบมือขอโทรศัพท์มือถือคืน

“ส่งอาหารให้ผมก่อน”

“คุณก็สั่งเองสิ อย่าบอกนะว่าสั่งไม่เป็น” ความหิวและโมโหทำให้จิรศยาไม่อยากจะได้เถียงใดๆ เธออยากกินๆ แล้วหนีเข้าไปกรีดในห้องเพื่อระบายความอัดอั้นลึกรอบ

“โทรศัพท์ผมอยู่ข้างบน ลืมถือลงมา”

จิริศยาชักสีหน้า

“อยู่บ้านท่านอย่านั่งดูตาย คุณไม่เคยได้ยินเธอ”

เขาพูดถึงขนาดนี้ จิริศยาจึงคว้าโทรศัพท์มือถือมาเปิดแอปพลิเคชันอย่างเสียไม่ได้

“จะกินอะไร”

“มีอะไรน่ากินบ้าง”

คนอารมณ์เสียมองตาขวางก่อนจะชูไปให้ตรงหน้า แต่เหมือนทีวีจะไม่พอใจจึงคิดจะแย่งไปหวังจะเลือกเอง แต่จิริศยาก็ยื้อไว้ ไม่อยากให้เขา่วนวากับของใช้ส่วนตัวมาก

“ผมเห็นไม่ชัด คุณกลัวอะไร ผมก็นั่งเลือกอยู่ตรงนี้”

จิริศยาตัวตื้อจ้อง จำต้องปล่อยมือแต่โดยดี ระหว่างเขาเลือกอาหาร เธอก็ทำเป็นแกะส่วนของตัวเองพร้อมกับเหลือบมองแทบทุกอิริยาบถ จนผ่านไปเกือบห้านาทีคนที่เลือกเมนูก็ยื่นกลับคืน

“เอาเหมือนของคุณก็แล้วกัน”

“หา!”

“จ่ายเงินแล้วรอรับให้ด้วย ผมขอไปอาบน้ำแป๊บ”

ว่าแล้วคนกวณประสาทก็เดินกลับขึ้นชั้นบนไปอย่างไม่รู้สึกรู้สา ทั้งให้จิริศยาตื้อกชกหัวอยู่ลำพัง

“ไอ้คนบ้า เอาเหมือนกันแล้วจะเลือกมากทำไม ไอ้คนถ้ามอง ไอ้โรคจิต ไอ้คนงก ซูชิแค่นี้ก็จ่ายเงินเองไม่ได้ ไอ้คนกลัวสังคม ทำไมไม่รอรับอาหารเองหา!” คำบ่นยังดังต่อเนื่องเป็นชุด จิริศยาเปลี่ยนความโมโหทั้งหมดไปลงกับซูชิที่ทยอยเข้าปากแล้วคำเล่า

อาหารมาส่งในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมงเช่นเดิม และพอจิริศยาเดินกลับเข้ามาก็พบทีวีที่นั่งรออยู่ที่โต๊ะอาหารแล้ว

“แสนรู้จริงๆ” เธอบ่นอุบิบก่อนจะเดินเข้าไปวางอาหารทั้งหมดให้

ตรงหน้า “เชิญค่ะ กินเสร็จแล้วขอรับกวนลักลิบนาที ฉันมีเรื่องจะคุยด้วย”

เจ้าของบ้านแค้ยักไหล่ คว่ำก่องอาหารไปกินอย่างสบายอารมณ์ จิรศยาเห็นแล้วก็ได้แต่กำหมัด เดินหนีไปนั่งรอที่ห้องรับแขก กลัวจะเปลืองมือฆาตกรรมใครบางคนไปเสียก่อน

ผ่านไปร่วมยี่สิบนาทีเตวิชก็เดินมานั่งที่โซฟาอีกฝั่ง จิรศยาจึงวางโทรศัพท์มือถือที่กำลังเมาท์มันกับบุรุษกรลง ขยับนั่งตัวตรงอย่างเป็นทางการเป็นงาน

“ฉันมีคำถาม” เธอชิงพูดก่อน ส่วนคนฟังก็ได้แต่ยักไหล่จึงเข้าใจเอาเองว่านั่นคือสัญญาณเปิดโอกาสให้เธอได้พูด

“เรื่องกื่องวงจรวัด”

“เจอแล้วเหรอ”

ดูพูดเข้า! ช่างทำเหมือนเป็นเรื่องธรรมดาโดยไม่รู้สิรู้สาอะไร นั่นยิ่งทำให้อารมณ์ที่เย็นลงไปแล้วของจิรศยาพุ่งขึ้นสูง

“คุณจะติดทุกสิบเมตรตามรั้วบ้านฉันไม่มีปัญหา จะวางตามมุมต่างๆ ของบ้านก็ได้เพราะมันเป็นบ้านของคุณ แต่ทำไมต้องติดในห้องนอนฉันด้วย”

“เพื่อความปลอดภัยของคุณไง”

“บ้านคุณอันตรายขนาดนั้นเลยเหรอ”

เตวิชยังคงนิ่ง คนที่ทนไม่ได้จึงยิ่งโวยวาย “ฉันไม่ใช่ช่วงช่วง หลินฮุ่ยนะ ที่ต้องออนแอร์เรื่องส่วนตัวตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง”

มุมปากเขายกขึ้นสูงนิดหนึ่งจิรศยาสั่งเกตได้ นี่เขาเห็นเรื่องคอขาดบาดตายของเธอเป็นเรื่องตลกเหรอ

“คุณเต!”

“คุณก็ปิดไปแล้วไม่ใช่เหรอ”

“คุณแอบส่องฉันจริงๆ ไรคจิต!”

ไม่มีคำแก้ตัวใดๆ นั่นเท่ากับยอมรับโดยปริยาย

“มันจะเกินไปแล้วนะคะ ฉันเข้ามาอยู่ที่นี้ในฐานะแม่ของลูกคุณนะ

“ไม่ใช่นักโทษ”

“ฉันลองคิดกลับกัน ถ้าอยู่ๆ มีผู้ชายชอบเสื้อผ้าไปหาคุณที่บ้านแล้ว บอกเป็นสามี่คุณ แต่คุณกลับจำไม่ได้ว่าเคยได้กินกันตอนไหน คุณจะ ไม่สงสัยเลย?”

ประโยคไร้อารมณ์ทำให้จิรศยาสตันไปหลายวินาที แม้ใบหน้าเทวิซ จะเรียบเฉยแต่แววตานั้นดูตันจนทำให้ลมหายใจสะดุด

“คุณ...คิดว่าฉันโกหก” ปากเธอเร็วกว่าความคิดเสมอ และนั่นก็ทำให้ รอฟังคำตอบด้วยหัวใจที่ลุ้นระทึก

เทวิซจ้องตาเธอหนึ่ง “ก็คงไม่ นักแสดงชื่อดังระดับคุณคงไม่ลงทุน โกหกพกลมเรื่องพวกนี้หรอก อีกอย่างผมก็ไม่ใช่คนสลักสำคัญอะไร”

คำตอบนั้นทำให้คนที่เผลอลืมใจผ่อนลมหายใจออกมาช้าๆ พร้อมกับ คลายมือที่ขึ้นเหงื่อออก

“ผมแค่อยากระวังตัวไว้ จนกว่าอะไรๆ จะชัดเจน”

อะไรๆ ที่เทวิซว่าการะตุ้นต่อมสงสัยของเธออย่างมาก แต่ก็หวั่นใจ เหลือเกินว่าถ้าถามต่อแล้วคำตอบที่ได้จะยิ่งทำให้เธอเผยพิรุณ

“ก็ได้ค่ะ แต่ในส่วนของห้องนอนฉันคงจะลุ่มอล่วยไม่ได้จริงๆ และ ฉันคงต้องขอให้คุณเซ็นสัญญาว่าถ้ามีภาพใดๆ ของฉันหลุดออกไปจากที่นี่ คุณต้องรับผิดชอบ”

ไม่มีคำตอบใดๆ เช่นเคย จิรศยาจึงทักท้วงว่าเขาตกลง เธอหยิบ ไอแพดขึ้นมาร่างสัญญาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะส่งปากกาให้เขาลงชื่อ

เทวิซไล่สายตาตามตัวอักษร ครู่หนึ่งจึงยอมเขียนชื่อตัวเองลงไปโดยไม่แย้งอะไร

“ขอบคุณ หวังว่าเราจะอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติ” จิรศยาสะบัดหน้าใส่ แล้วเดินกลับห้องตัวเองทันที เธอขอเข้าไปกรี๊ดสักที จากนั้นจะโทร. ไป ระบายให้บุรุษกรฟัง เพราะพิมพ์อย่างเดียวคงเข้าถึงอารมณ์โกรธที่มีไม่พอ เสียงประตูปิดลงไม่ก็จิตใจ ก็มีข้อความเข้าที่โทรศัพท์มือถือของ

เดวิด พอหยิบมาเปิดดูก็พบว่า เป็นภาพสลัณญาที่เขาเพิ่งลงชื่อไปเมื่อครู่
มุมปากคนอ่านยกขึ้นสูง ดวงตาวาววับ...เรื่องสนุกกำลังจะเกิดขึ้นต่อ
จากนี้ต่างหาก

๓

พิธี

“แกต้องไม่เชื่อแน่ๆ ยายเบนซ์ พอถามว่าทำไมต้องติดกล้องวงจรปิดในห้องฉันด้วย หมอนั่นตอบหน้าตาเฉยว่าเพื่อความปลอดภัยของฉัน ฮี! ความปลอดภัยอะไรละ ต้องการจับผิดมากกว่า”

จิรศยาปล่อยอารมณ์ความรู้สึกผ่านวิดีโอคอลเต็มที่ แม้จะพิมพ์ระบายเป็นข้อความให้บุรุษกรรับรู้ตลอดอยู่แล้ว แต่ก็ไม่ได้อารมณ์เท่าการได้เห็นสีหน้าอีกฝ่ายที่มีอารมณ์ร่วมด้วย

“ก็บอกแล้ว แกทะนงตัวมากไป”

“ฉันไม่คิดว่าหมอนั่นจะน่ากลัวแบบนี้เน้า แล้วพรุ่งนี้เย็นก็ต้องกลับละ ยังไม่ได้เบาะแสบอะไรสักอย่าง”

“ใจเย็นก่อน อย่างน้อยก็รู้แล้วไงว่ามันไม่ง่าย”

จิรศยาถอนหายใจเฮือกใหญ่ “แบบนี้ก็เสียเวลาเปล่าเนสิ”

“ถือว่าไปตุลาตเลากี่แล้วกัน” อีกฝั่งของหน้าจอยังคงพลบใจ

คนฟังยังหงุดหงิด เวลาของเธอเป็นเงินเป็นทอง การมาเสียเวลาที่นี้สองวันหนึ่งคืนแล้วกลับไปมือเปล่ารู้สึกไม่คุ้มกับที่เสียไปเลยจริงๆ

“แล้วโทร. มาแบบนี้ไม่กลัวพ่อของลูกแกล้งเหรอ ไหนบอกห้องนี้ก็มี
กล้อง”

จิรัชยาถือโทรศัพท์มือถือไปยังจุดตั้งกล้องวงจรปิดและยกสายไฟที่
เธอถอดไว้มาให้ดู ซึ่งพอบุรุษกรเห็นก็ขำ

“แกมันร้าย”

“ก็นั่นห้องพักส่วนตัว ใครจะไปยอม เออ...แล้วฉันก็ให้หมอนั้นเซ็น
สัญญาด้วยว่าถ้ามีภาพของฉันในบ้านนี้หลุดออกสู่สาธารณะชน จะต้องจ่าย
ค่าปรับสิบเท่าของค่าตัว”

“หา! แล้วคุณเคยยอมเซ็นไหม”

“ยอมสิ เดี่ยวฉันส่งให้ดู” จิรัชยาปิดกล้องแล้วส่งไฟล์ภาพให้บุรุษกร
ได้อ่าน ซึ่งเนื้อหาที่มีเพียงไม่กี่บรรทัด

ข้าพเจ้า นายเดวิซ คณาธิป ขอยืนยันว่าถ้ามีภาพใดๆ หลุดออกสู่
สาธารณะชนจากบ้านของข้าพเจ้า จะชดเชยความเสียหายให้แก่ นางสาว
จิรัชยา สุทธิภัทร เป็นจำนวนสิบเท่าของราคาราค่าตัวในเรตปัจจุบันของบริษัท
ต้นสังกัด

บุรุษกรหายเงิบไปไม่ถึงนาทีก็ส่งเสียงกลับมา “นี่เขารู้หรือเปล่าเนี่ย
ว่าค่าตัวแกเรตเท่าไร”

แม้จะไม่ใช่ตัวแม่ของวงการ แต่ค่าตัวของจิรัชยาก็สูงไม่น้อยเลย

“ไม่เห็นถามนะ”

“สงสัยเขาคงแค่ห่วงแกจริงๆ ละมั้ง ถึงได้ยอมเซ็น”

“นี่ยังไม่ทันเจอ แกก็เข้าข้างหมอนี่แล้วเหรอ” จิรัชยาเสียงแหลม แม้
สัญญาจะเป็นประโยชน์ต่อเธอ แต่เอาเข้าจริงก็เกิดเพราะเขาละเมิดความ
เป็นส่วนตัวเธอก่อนต่างหาก

“ก็เหมือนจะดีกว่าไอ้คุณนนท์นิดหนึ่ง”

“อย่าเอาหมอนี้ไปเทียบกับเพื่อนท์ของฉันนะ เพื่อนท์ดีกว่าเอะ”
 “หรา...เมื่อก็ยังเห็นข่าวซุบซิบว่าออกไปกินข้าวกับน้องฉิ่งฉิ่งอยู่เลย”
 “อะไรนะ!” จิรศยาหน้าเหลือ เหตุเพราะตั้งแต่สั่งอาหารให้เตวิชก็ยังไม่
 ไม่ได้เข้าโซเซียลใดๆ อีก
 “ยังไม่เห็นสินะ เดี่ยวฉันส่งให้”
 “ไม่ต้องยะ แค่นี้ก่อนนะ” จิรศยากดวงสาย แล้วเข้าหาชาวอ่านทันที

‘หรือว่าข่าวลือจะมีมูล ชานนท์คงฉิ่งฉิ่งดินเนอร์สองต่อสอง’

เห็นแค่พาดหัวข่าว หัวจิตหัวใจคนอ่านก็แฟบลง มือตกลงข้างลำตัว
 ดวงตาเหม่อมองผ่านผนังกระจกไปยังสระว่ายน้ำ ทุกวันนี้เธอก็เคยถามตัว
 เองอยู่บ่อยๆ ว่าสถานะระหว่างเธอกับเขาคืออะไร เหมือนจะมากกว่าเพื่อน
 แต่เขาไม่เคยเห็นความสำคัญ พอเธอถอยหลังเขาก็ขยับเข้าหา แต่พอเธอ
 เดินหน้าเขาก็ถอยห่าง เหมือนเล่นชักเย่อที่ตึงกันไปตึงกันมาจนเธอใกล้จะ
 เหนื่อยล้าเต็มที

ตั้ง!

เสียงข้อความเข้าทำให้คนเหม่อสะดุ้ง พอหงายโทรศัพท์มือถือขึ้นดู
 ก็พบว่าเป็นข้อความจากคนที่เธอกำลังนึกถึง

นอนหรือยังครับ

วันนี้จिनไปไหน ทำไมเงียบทั้งวัน

ไม่สบายหรือเปล่า

จिन...โอเคใช่ไหม

ข้อความแสดงบนหน้าจอโดยที่ยังไม่ได้กดอ่าน จิรศยานั่งมองนิ่ง
 อย่างไม่รู้จะอย่างไรดี ตอบข้อความเขาแล้วทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น
 หรือบอกเขาไปตรงๆ ว่าเธอไม่โอเค เพราะอยากรู้เหลือเกินว่าสถานะของ
 เธอกับเขาคือไปต่อหรือปล่อยมือจากกันเสียที

พี่โทร. หาได้ไหม

จिन

ข้อความใหม่ที่เข้ามาทำให้จิริศยาตัดสินใจกดปิดเครื่องแล้วเอนกายลงบนเตียง วันนี้เธอเหนื่อยมากพอแล้ว เหนื่อย...จนยังไม่พร้อมรับเรื่องใดๆ อีก

เพราะเรื่องวุ่นๆ และความแปลกที่ทำให้จิริศยาเพิ่งจะผล็อยหลับเอาตอนใกล้รุ่งจึงออกมาจากห้องในเวลาค่อนข้างสาย เธอเห็นเทวิชกำลังนั่งทำอะไรสักอย่างในแลปทอปอยู่ที่โซฟาห้องนั่งเล่นจึงย่างกรายเข้าไปเงียบๆ

“หิวหรือเปล่า”

“คะ?” จิริศยาสะดุ้ง เมื่อได้ประสานสายตากับคนที่เงยหน้ามาแบบฉับพลัน “เออ...ฉันตื่นสายนิดหน่อยนะคะ” ด้วยความที่ไม่ได้ฟังคำถามจึงตอบกลับแบบส่งๆ

เทวิชปิดหน้าจอ แล้วถามย้ำประโยคเดิม “หิวหรือเปล่า”

“คะ? ก็นิดหน่อยค่ะ คุณก็ยังไม่ได้กินอะไรใช่ไหม ฉันเดี๋ยวฉันสั่ง...”

“ผมกินแล้ว ส่วนของคุณอยู่ในครัว”

จิริศยาอึ้งต่อความมั่นใจที่ไม่คิดว่าจะได้รับ กระทั่งอีกฝ่ายสละบดใบหน้าส่งชิกไปทางครัว

“อ้อ ค่ะๆ” เธอรีบแผ่นอกมาทันทีด้วยกลัวเขารู้ทันว่าหวังผลอะไรอยู่ “ยังไม่ทันเห็นหน้าจอเลย ฮี!”

ริมฝีปากสีพิชชีนออกอย่างแข็งๆ...สงสัยเย็นนี้ต้องกลับบ้านมือเปล่าจริงๆ เสียกรรมัง

“เอาเถอะ กินก่อนดีกว่า” ว่าแล้วก็เดินไปที่โต๊ะกินข้าวซึ่งกลางโต๊ะมีผ้าชีรครอบอยู่ พอเปิดก็พบโจ๊ก ปาท่องโก๋ และน้ำเต้าหู้วางอยู่ แม้จะเป็นเมนูง่ายๆ แต่ด้วยความที่ต้องอยู่ในวงการที่ใช้รูปร่างหน้าตาทำมาหากินจึงไม่ได้แตะมาหลายปี

“กินสักหน่อยก็แล้วกัน” เพราะกลิ่นหอมที่ยั่ววนเกินห้ามใจทำให้ละทิ้งกฎเกณฑ์ของตัวเองไปชั่วคราว เธอหมุนตัวไปคว้าซามมาแกะโจ๊กใส่แกงน้ำเต้าหู้ใส่แก้วเสร็จสรรพก็ตั้งท่าจะรับประทาน แต่แล้วก็รู้สึกตึงใจ

“หมอนั่นใจดีแปลกๆ คงไม่ใช่ยาพิษไว้หรอกนะ” เธอตั้งขึ้นมาพิสูจน์กลิ่นใกล้ๆ อย่างกังวล

“ไม่มีหรอกค่ะ!”

เสียงแหวกที่ดังมาจากทางด้านหลังทำให้จิริศยาสะดุ้งจนซ่อนหล่นกระแทกซาม พอหันขวับไปมองก็พบหญิงวัยกลางคนยืนกอดคอมองเธอด้วยสีหน้ามึนทึบ แต่เสี้ยววินาทีที่ได้สบตากันชัดๆ สีหน้าของหล่อนก็เปลี่ยนไป

“คุณจิ้น!” หญิงวัยกลางคนยกมือทาบออกก่อนปรี่เข้ามาหา “คุณจิ้น จิริศยาใช่ไหมคะ ที่เล่นเป็นนังโลลา เมียน้อยคุณอธิปจากละครกรงดอกไม้”

จิริศยายังไม่ทันตอบ อีกฝ่ายก็ตบอผาง

“ใช่จริงๆ ด้วย โอ้ย! น้ำได้เจอดาราตัวเป็นๆ ขอจับมือได้ไหม แล้วก็ขอถ่ายรูปด้วย น้ำจะเอาไปอวดเพื่อน”

จิริศยาไม่ทันคิดว่าจะมีคนอื่นในบ้านของเทวิซ ยิ่งอีกฝ่ายจำตนได้แม่นยำขนาดนี้ก็ยิ่งทำตัวไม่ถูก

“เอ๊ะ! ว่าแต่...คุณจิ้นมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไรคะ”

“เอ่อ คือ...” จิริศยาหาคำอธิบายไม่ทัน จะอ้างเหตุผลตามที่บอกกับเทวิซคงได้กลายเป็นเรื่องใหญ่แน่

“น้ำหนู!”

เหมือนสวรรค์มาโปรดเมื่อเทวิซเดินเข้ามาร่วมวงด้วยอีกคน จึงส่งสายตาทหาเขาอย่างขอความช่วยเหลือ

“ผมบอกให้กลับบ้านไปก่อนไงครับ ทำไมยังอยู่อีก”

“ก็แกมีลับลมคมใน น้ำก็สงสัยนะสิ”

เทวิซถึงกับยกมือขึ้นเสยผม น้ำหนูหรือนุชฤดีเป็นน้องสาวของมารดา ทำงานเป็นเจ้าหน้าที่เทศบาลในเขตพื้นที่ที่ไม่ไกลจากบ้านเขานัก จึงมักถูก

มารดาให้वानให้มาช่วยดูแลเขาทั้งเรื่องอาหารการกินและความสะอาด ปกติแล้วจะมาทุกวันหยุด แต่วันนี้เขาแจ้งไปแล้วว่าไม่สะดวก ใครจะคิดว่าจะยังติดเตียงมาเซอร์ไพรส์พร้อมอาหารเต็มไม้เต็มมือแต่เช้า เขาพยายามหาเหตุผลให้อีกฝ่ายรีบกลับก่อนจิริศยาตื่นจนทำนยอมน ไม่คิดเลยว่าจะย้อนกลับมาโดยเข้าทางประตูหลังของห้องครัวซึ่งลัดเลาะมาจากรั้วหน้าบ้านได้

“อีกอย่างน้ำก็เห็นว่ามึนงงเท้าผู้หญิงอยู่ในตู้รองเท้าตั้งแต่แรก เลยอยากเห็นหน้าผู้หญิงที่แกพามาบ้านสักหน่อย ไม่คิดเลยว่าจะเป็น...” น้ำนุชหันมามองกว้างให้จิริศยาที่ยังคงทำตัวไม่ถูก

“มันไม่ใช่อย่างที่น้ำคิดนะครับ คือ...”

“คืออะไร”

โดนถามอย่างนี้เทววิชถึงกับไปกิน หันมองหน้าจิริศยาก็ดูจะยังตั้งสติไม่ได้

“เรามีงานต้องทำร่วมกันนะครับ ที่จริงก็มีคนอื่นมาค้างด้วยแต่ออกไปตั้งแต่เช้าแล้ว”

“อ้อ...เหอ...”

เทวิชรู้ว่าเป็นเหตุผลที่ฟังไม่ขึ้นเลยสักนิด แต่ยามนี้ขอจบปัญหาเฉพาะหน้าก่อน ชื่นน้ำนุชรู้เหตุผลจริงๆ ที่จิริศยามาอยู่ที่นี้ละก็ มารดาเล่นงานเขาตายแน่

“น้ำนุชกลับไปก่อนนะครับ อาทิตย์นี้ไม่ต้องทำความสะอาดบ้านให้ผมก็ได้”

“แต่น้ำว่า...”

“นะครับ” เทวิชเข้าไปโอบน้ำนุชให้เดินไปทางประตูหลังของห้องครัว

“แต่น้ำยังไม่ได้ลายเซ็น”

“เดี๋ยวผมขอไปให้”

“น้ำ...”

“ไปครับ ผมเดินไปส่ง” เทวิชวิ่งเกมบังกับพาอีกฝ่ายเดินไปส่งจนถึง

หน้าบ้าน เมินคำปนกระปอดกระแปดตลอดทางของหญิงวัยกลางคน พอกลับมา ก็พบว่านักแสดงสาวยังนั่งหน้าซีดอยู่ที่เดิม

“คุณ...คุณ...” เขาเรียกถึงสองครั้ง อีกฝ่ายถึงได้สติแล้วสีหน้าก็ค่อยๆ เข้มขึ้น ดวงตาจ้องเขาเขม็ง “อะไร คุณจะโทษผมไม่ได้นะ”

“ถ้ามีข่าวฉันหลุดออกไปละก็ ปรับสิบเท่า”

มุมปากเทววิชกระตุก ยกมือขึ้นกอดอก “เท่าที่จำได้ สัญญาครอบคลุมแค่ภาพถ่าย”

“ฉันจะเขียนเพิ่ม”

“ผมไม่เซ็นใหม่”

เจอเขาพูดมาแบบนี้ จิรัศยาก็กัดฟันกรอด พยายามกล้ำกลืนอารมณ์ที่คุกรุ่นแล้วหันไปสนใจขามโจ๊ก...ไม่เห็นเป็นไร แค่ว่าชุปซิบเธอเจอจนชินแล้ว แค่อดทนอีกหน่อย ได้หลักฐานแน่นหนา ก็จะโบกมือลาที่นั่นทันที

“ค่อยๆ กินสิคุณ”

จิรัศยาเมินหน้าหนี ยังตั้งหน้าตั้งตาดักโจ๊กใส่ปาก กินคลายอารมณ์ คุกรุ่นที่ใกล้จะปะทุเต็มที่

“เดี๋ยวลูกผมจะเป็นอันตราย”

“แค่นี้” เธอพูดบอกแล้วคว้าแก้วน้ำมาดื่ม เงยหน้าอีกที เทววิชก็เดินจากไปพร้อมเสียงหัวเราะเสียแล้ว

หมอนี่มันร้ายจริงๆ

หลังอาหารมือส่ายผ่านไป จิรัศยาก็คิดแผนการบางอย่างออกจิ้งเมียงๆ มองๆ ขึ้นไปที่ชั้นสองของบ้าน พื้นที่ที่เทววิชย้ำนักหนาว่าห้ามขึ้น

“จะไปไหน”

ก้าวขึ้นบันไดไม่ทันถึงสามก้าว น้ำเสียงท้าวๆ ที่ไม่รู้ลอยมาจากมุมไหนก็ดังขึ้น จิรัศยาห่มนวมตัวมองรอบๆ ก็ไม่เห็นเจ้าของเสียง

“ติดกล้องอีกแล้วสินะ” เธอบ่นอุบ เสียงของเขาคงไม่พังกังผ่าน

กล้องวงจรปิดจากจุดไหนสักแห่ง

“เปล่า”

จิรัศยาสะดุ้ง หันมองรอบๆ อีกทีจนพบว่าเตวีนั่งอยู่บนโซฟาข้าง
กระถางต้นไม้ขนาดใหญ่ซึ่งบดบังสายตาได้เป็นอย่างดี เธอจึงค่อยๆ ก้าว
เข้าไปหา เห็นเขากำลังทำอะไรสักอย่างกับแลปท็อปไม่หันมามองเธอด้วยซ้ำ

“คุณ...อยู่ตรงนี่นี่เอง” คนมีขนกิตติหลังยืมสู้ แม้จะเตรียมตัวมา
ประมาณหนึ่ง แต่พอเจอตัวเป็นๆ กลับรู้สึกขนลุกแปลกๆ

“มีอะไร”

“คือ...น้านูซยังไม่ได้ทำความสะอาดบ้านเลยใช่ไหม ฉันเลยมาอาสา
ทำให้”

คิวคนฟังเลิกสูง ก่อนจะเงยหน้ามองเธอ

“ก็ฉันเป็นต้นเหตุที่คุณไม่อยากให้น้านูซอยู่ที่นั่นนานใช่ไหมล่ะ”

จิรัศยาถือวิสาสะนั่งลงข้างๆ ปากถาม สายตาก็ชำเลื่องมองหน้าจอไป
พลางแต่ก็เห็นเพียงตัวหนังสือภาษาอังกฤษที่อ่านไม่รู้เรื่อง

ดูเหมือนเขาระวังตัวอยู่เหมือนกันจึงพับหน้าจอแลปท็อปลง จิรัศยา
ถึงได้เงยหน้าสบตา

“ไม่ต้องเกรงใจนะคะ ฉันทำงานบ้านเก่งจริงๆ”

“แน่ใจ?”

“ค่ะ ฉันจะปิดกวาดเช็ดถูให้สะอาดเอี่ยมอ่องทั้งหลังเลย”

“แต่คุณกำลังทำอะไรอยู่”

คนท้องลมยืมค้ำ ยกมือขึ้นแตะหน้าท้องตัวเองโดยอัตโนมัติ “แค่
ท้อง ไม่ได้ป่วยนี่คะ ออกกำลังเสียบ้างเดี๋ยวจะได้แข็งแรง”

เตวีนมองประเมินอยู่ครู่ก่อนจะพยักหน้า

‘เยส!’ จิรัศยาบอกตัวเองในใจ แค่นี้เธอก็มีข้ออ้างเข้าออกออกใน
ทุกห้องของชั้นสองแล้ว

“เริ่มจากชั้นล่างก็แล้วกัน”

“คะ?”

“มีปัญหาหรือ ก็คุณบอกเองว่าจะทำความสะอาดทั้งหลัง” เขาหันมาจ้องเธอเขม็งดั่งจับผิดก็ไม่ปาน

“ไม่ค่ะ ฉันจะไปทำเดี๋ยวนี้แหละ” ในเมื่อหลุดปากไปแล้วจิริศยาจะทำอะไรได้ อย่างน้อยก็รีบทำชั้นล่างแล้วค่อยทুমเทเช็ดถูทุกซอกทุกมุมที่ชั้นบน โดยเฉพาะห้องนอนกับห้องทำงานของเขา มันต้องมีอะไรแน่ๆ

แต่แล้วความหวังของเธอก็ไม่สัมฤทธิ์ผล เพราะเพียงทำชั้นล่างเสร็จก็หมดสภาพ จากที่คิดจะทำลวกๆ กลับโดนเจ้าของบ้านนั่งกำกับ ดุด่าแล้วดุด่าอีก ฎแล้วฎอีก ตรงนั้นยังไม่สะอาด ตรงนั้นฝุ่นยังหนา ถึงขนาดถือกระดาษชำระเดินตามเพื่อเช็ดฝุ่น สุดท้ายก็เป็นเธอที่ทนไม่ไหว พอใกล้สี่โมงเย็นก็ขอตัวกลับคอนโด

จิริศยาเอนกายลงบนโซฟาอย่างหมดสภาพ หน้ามัน ผมแผ่ยุ่งเหยิง นอกจากไม่ได้หลักฐานอะไรแล้วยังโดนตบหัวสารพัด

“หมอนั่นมันปีศาจร้ายชัดๆ” เธอยกมือทุบแขนตัวเองอย่างเมื่อยขบ แม้ปกติจะทำความสะอาดคอนโดทุกอาทิตย์แต่ก็มีบุรุษกรกับเรนนี่ลงมือลงแรงด้วย จึงไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเท่าไร

“โหวโหมแก ฉันว่าเราลองหาแผนอื่นเถอะ” บุรุษกรวางแก้วน้ำแล้วมองสภาพเพื่อนอย่างเป็นห่วง

“ไม่!” จิริศยาเต็งตัวขึ้นมาคว้าน้ำไปดื่มแบบรวดเดียวหมด “ฉันไม่ยอมแพ้ง่ายๆ หรือก”

“แกบอกว่าเขาจะวังตัวแฉเลยไม่ใช่หรือ”

“เพราะแบบนี้แหละถึงน่าสงสัย ถ้าไม่มีอะไรทำไมต้องระวังจริงไหม” จิริศยาตาเป็นประกาย ลางสังหรณ์บอกเธอว่าเทวิชต้องปิดบังอะไรอยู่แน่ๆ โดยเฉพาะแลปทอปที่ไม่เคยห่างกายเครื่องนั้น

“แต่ฉันกลัวแกจะโดนจับได้เสียก่อน”

“โอ้ย! มือขึ้นนี้แล้ว สบมยห.”

“โดนจิกใช้ขนาดนี้ไม่ให้หวังได้ไง” บุรุษกรพึมพำ แต่ดูเหมือนคนที่นั่งอยู่ไม่ห่างจะได้ยิน จึงหรีตามองด้วยหางตา

“พูดมาก! ฉันไปนอนก่อนละ พรุ่งนี้จะไปสปาแต่เช้า ตอนบ่ายมีงาน” จิรศยาคว้ากระเป๋าคู่กายเดินตรงไปยังห้องนอนส่วนตัว

“อ้าว แกไม่มาสรุปกับฉันก่อนหรอ”

“เอาแค่นี้ก่อน ฉันเหนื่อย ไว้พรุ่งนี้เย็นละกัน”

บุรุษกรได้แต่มองตามประตูที่ปิดลงอย่างไม่รู้จะทำอย่างไร นอกจากคว้าโทรศัพท์มือถือมากดส่งข้อความบอกคมกฤษ เพราะฝ่ายนั้นก็รอฟังความคืบหน้าแบบใจจดใจจ่อเช่นกัน

งานอีเวนต์เปิดตัวน้ำยาปรับผ้านุ่มสูตรใหม่กำลังจะเริ่มในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า หลังเวทีตอนนี้จะค่อนข้างซูลมุน จิรศยามาเตรียมตัวนานแล้ว ตอนนี้นั่งรอสบายใจ หยิบโทรศัพท์มือถือมาอ่านข่าวสารในวงการบินเชิงไปพลาง

‘ซานนท์ใกล้เปิดตัว คงฉิ่งฉึงดินเนอร์สองต่อสอง’

จิรศยาอธิบายไม่ถูกเหมือนกันว่ารู้สึกอย่างไร เพราะนักแสดงดาวรุ่งคนนี้ไม่ใช่คนแรกที่ตกเป็นข่าวกับซานนท์ และเขาเองก็ไม่เคยให้ความสนใจใดๆ แก่ผู้หญิงคนไหน คงคล้ายกับกระเป๋าน้ำร้อนกระมั่ง ใครหยิบไปใช้ก็ให้ความอบอุ่นแก่คนนั้น

‘และผู้หญิงก็ต้องการกระเป๋าน้ำร้อนแค่ตอนปวดท้องเมนส์ด้วยสิ’ เธอยิ้มมุมปาก นัยน์ตาเศร้า ช่วงนี้เธอไม่ได้เป็นรอบเดือน กระเป๋าน้ำร้อนของเธอถึงไปอยู่กับคนอื่น

ขณะคิดอะไรเพลินๆ อยู่ๆ ก็มีแก้วกาแฟเบรอนด์ดั่งยื่นมาตรงหน้า

พอเงยขึ้นขึ้นมองก็พบว่า เป็นคนที่เธอกำลังนึกถึงนั่นเอง

“กาแฟครับ”

จิริศยายิ้มบางแล้วรับแก้วมาถือไว้ อยากบอกเหลือเกินว่าเวลาหิวค่าแบบนี้เธอไม่ได้ดื่มกาแฟ

“มีเรื่องไม่สบายใจอะไรหรือเปล่า” ชานนท์ถามพลางเหลือบมองหน้าจอโทรศัพท์มือถือที่อยู่ในมือ

จิริศยาเห็นดังนั้นก็พลิกหน้าจอแล้วนำมาวางไว้ที่เก้าอี้ข้างกาย “เปล่าค่ะ อ่านข่าวบันเทิงทั่วไป พี่นนท์ทำไมไม่หरोคะ” เธอถามอย่างใคร่รู้ เพราะแซวขำ...ผู้จัดการส่วนตัวของเธอบอกว่าวันนี้ชานนท์มีงานเลี้ยงลูกค้า

“พี่มาดูแลเด็กในสังกัดไงครับ”

จิริศยาสบตาอีกฝ่ายหนึ่งๆ เพราะคำพูดเช่นนี้แหละที่ทำให้เธอตัดใจไม่ได้เสียที หากมองเดินๆ ก็เหมือนไม่มีนัย แต่สำหรับคนมีใจคำพูดเหล่านั้นราวกับบอกว่าเธอเป็นคนสำคัญ

“ไปทำงานเถอะครับ เสร็จแล้วไปหาอะไรกินกัน”

ดูท่าเธอคงมอมเขานานเกินไป ขนาดสตาฟวิ่งมาตามจึงไม่รู้ตัว

“คะ” เธอยื่นแก้วกาแฟคืนเขาแล้วลูกตามผู้ร่วมแสดงคนอื่นไปยังหลังเวที จิริศยาอดไม่ได้ที่จะหันไปมองด้านหลัง เห็นชานนท์ยังมองตามพร้อมยกมือขึ้นส่งสัญญาณบอกสู้ๆ ใจที่มันแห้งเหี่ยวไปเมื่อครู่ก็คล้ายถูกบางสิ่งค่อยๆ เติมเต็มจนฟูฟ่องขึ้นมาอีกครั้ง

“ทานเยอะๆ นะครับ”

ชานนท์ส่งยิ้มขณะบอกคนที่กำลังหันสเด็กเป็นขึ้นเล็กๆ เพื่อนำเข้าปาก

“ยังอร่อยเหมือนเดิมเลยนะคะ” จิริศยาออกปากชม ไม่ใช่ตามมารยาทแต่ร้านสเต็กชื่อดังสัญชาติอเมริกันนี้เธอเคยมากับชานนท์บ่อยครั้ง ฝีมือเป็นที่ยอมรับในแวดวงนักชิมจริงๆ

“พี่รู้อยู่แล้วว่าจินต้องชอบ หายเครียดแล้วเนอะ”

รอยยิ้มจริศยากระตุกไปนิดก่อนจะเลิกคิดถึงเรื่องไม่เป็นเรื่อง บอกตัวเองไปว่าคงไม่มีอะไร ชานนท์เป็นผู้บริหารย่อมต้องดูแลพนักงานหรือคู่ค้าบ้างเป็นธรรมดา และทราบได้ที่เขายังไม่เปิดเผยว่าคบหากับใครเป็นัวเป็นตน เธอก็อาจเป็นใครคนนั้นที่อยู่ข้างกายเขาก็ได้

“แล้วจินหายไปไหนมาตั้งสองวัน”

มีดในมือคนถูกถามชะงัก ก่อนจะหันเนื้อต่อไปอย่างไม่ให้มีพิธี

“พักอ่อนไ้คะ จินบอกพินท์แล้ว” เธอแจ้งข่าวว่าของดริบงานช่วงเสาร์-อาทิตย์เป็นเวลาหนึ่งเดือน เพื่อจัดการเรื่องทีวีโดยเฉพาะ และพอเอ่ยถึงเรื่องนี้ก็ทำให้เธออดเผยหน้ามองฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ แม้เธอจะเชื่อว่าเขาบริสุทธิ์ แต่บุรุษกรก็ย้านักหนาว่าเขาเป็นอีกคนที่น่าสงสัย

“พินท์ได้ข่าวเรนนี่บ้างไหมคะ”

ชานนท์มีปฏิกิริยาหลังจบคำถาม แม้จะน้อยนิดเธอก็สังเกตเห็นได้

“เรนนี่ยังไม่ติดต่อจินมาอีกเธอ” ชานนท์พยายามทำตัวให้เป็นปกติตัดเนื้อกินโดยไม่หันสบตาอีกฝ่าย

“ไม่เลยคะ จินส่งข้อความไปก็ไม่อ่าน โทร. หากก็ปิดเครื่องตลอด”

“เรนนี่คงไม่อยากให้ใครรบกวน”

“แต่เรนนี่ไม่เคยหายเจ็บไปนานขนาดนี้เลยนะคะ” จิรศยาย้ออีกครั้ง แม้เรนนี่จะโลกส่วนตัวสูงอยู่บ้างตามประสาคนที่เติบโตและต่อสู้มาเพียงลำพัง แต่พอสนิทกันแล้วกำแพงนั้นก็ค่อยๆ หลายลง มีบ่อยครั้งที่เรนนี่อยากจะคิดอะไรคนเดียวแต่ก็จะส่งข้อความมาบอกเสมอว่าอยู่ที่ไหนและทำอะไร ผิดกับครั้งนี้ที่มีเพียงข้อความก่อนจะหายตัวไปเท่านั้น

“พินท์คะ”

“เรนนี่แค่ลาพักอ่อน” ชานนท์ย้ำ ก่อนจะก้มหน้าก้มตารับประทานอาหาร ไม่เงยหน้าสนทนากับเธออีก

เมื่อกลับมาถึงห้องพักจิรัศยาก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้บุรุษกรฟัง รวมถึงข้อสงสัยและสิ่งที่พบเจอทั้งหมดจากบ้านของเทวิชด้วย สองสาวตัดสินใจโทร. หาคมกฤษ ซึ่งฝ่ายนั้นก็สรุปสั้นๆ ว่าแค่ความสงสัยคงทำอะไรไม่ได้ สิ่งที่ต้องการมากที่สุดคือหลักฐาน จิรัศยาธิบายว่าครั้งต่อไปต้องได้แน่นอน ซึ่งคมกฤษก็ให้กำลังใจแล้วย้ำว่าพร้อมช่วยเหลือเสมอ

“ส่วนฝั่งนายหน้...” บุรุษกรจะเอ่ยถึงผู้ต้องสงสัยคนต่อไป แต่ก็โดนจิรัศยาเอามือปิดปากตัดบทบอกลามกฤษแล้วกวาดสายไปทันที

“ไม่ใช่พินันท์”

บุรุษกรรีบเกาะมือออกแล้วจ้องเพื่อนซี้ “แกจะลำเอียงเกินไปแล้ว ก็เห็นๆ อยู่ว่าไอ้คุณหน้ของแกก็น่าสงสัยไม่แพ้กัน”

“ฉันรู้จักพินันท์มานาน เขาไม่มีทางทำแบบนั้นหรอก” จิรัศยาย้ำประโยคนี้มาหลายสิบรอบ แม้ความเชื่อมั่นจะลดน้อยถอยลงทุกทีก็ตาม

“แกเคยดูซีรีส์ไหม คนร้ายเป็นคนเกลียดตัวที่ตอนแรกก็ไม่น่าสงสัยทุกที”

“แต่พี่...”

“พอ! หยุดพูด ฉันขี้เกียจฟังคำแก้ตัวซ้ๆ คุณๆ ของแก” บุรุษกรหยิบโทรศัพท์มือถือแล้วเดินหายเข้าไปในห้องส่วนตัวบ้าง

จิรัศยาได้ยินแว่วๆ ว่าฝ่ายนั้นเอ่ยถึงความสงสัยเกี่ยวกับชานนท์ คงไม่พ้นโทร. ไปหารุ่นพี่คนเมื่อครู้ เธอได้แต่ถอนหายใจ พอดีกับหน้าจอทีวีกำลังรายงานข่าวบันทึกรื่องที่ชานนท์ไปหาเธอที่งานอีเวนต์และพาออกไปรับประทานมื้อค่ำพอดี จึงได้แต่นั่งมองภาพข่าวด้วยสายตาเหม่อลอย

เธอสามารถเชื่อมั่นในตัวชานนท์ได้จริงๆ ใช่ไหม

ตามแผน

จิรัชยากลับมาที่บ้านเตวิชในสุดสัปดาห์ต่อมา รอบนี้มาตั้งแต่เย็นวันศุกร์เพราะคาดคะเนว่าอีกฝ่ายต้องยุ่งอยู่กับงานจนไม่มีเวลาสนใจ เธอส่งข้อความไปบอกพอเป็นพิธีซึ่งเขาก็ไม่ห้ามปราม ช่างง่ายดายเสียจนอดที่จะระแวงไม่ได้

เธอเรียนรู้แล้วว่าบ้านเตวิชวิทยาคารล้ำกว่าที่อื่นค่อนข้างมาก มีผู้ช่วยอัจฉริยะที่ตั้งชื่อเก๋กว่า 'จีนี่' รูปร่างลีนขนาดไม่เกินสิบเซ็นต์เป็นทรงกลมหน้าจอสวยงาม สามารถแสดงสีหน้าได้ ทำงานร่วมกับลำโพงขนาดเล็กที่ติดอยู่หลายจุดในบ้าน สามารถออกคำสั่งให้ทำงานร่วมกับเครื่องใช้ไฟฟ้าได้ สารพัดเช่น กล้องวงจรปิด แอร์ ระบบซักผ้าอัตโนมัติ ตู้เย็น เครื่องซักผ้า ไมโครเวฟ ฯลฯ การที่เธอเข้าบ้านมาได้โดยไม่ต้องใช้รหัสหรือสแกนนิ้วจึงไม่ใช่เรื่องแปลก

จิรัชยาว่างสัปดาห์แล้วตรงดิ่งไปยังแก้อินวดไฟฟ้าซึ่งตั้งอยู่มุมหนึ่งของห้องนั่งเล่น วันนี้เธอไปพิตติงเสื้อผ้ากองละคร GenZ เด็กพันธุ์เดี๋ยดมา การวิ่งเข้าๆ ออกๆ ห้องแต่งตัวทำให้เมื่อยขาไปทั้งร่าง จังหวะที่กำลัง

เคลิ้มๆ ก็รู้สึกว่ามีบางสิ่งชนแก่อ็นวดจึงผงกศีรษะขึ้นดู พบว่าเป็นหุ่นยนต์ดูดฝุ่นตัวหนึ่ง ซึ่งพอชนเสร็จก็เปลี่ยนไปยังทิศทางอื่น

“อาทิตย์ที่แล้วไม่มีนี่นา” เธอลงทุนกวาดถูชั้นล่างอยู่เกือบทั้งบ่าย เพราะฉะนั้นจึงจำได้แม่น ระหว่างที่นั่งมองหุ่นยนต์ดูดฝุ่นอยู่เพลินๆ ก็มีความคิดหนึ่งวาบเข้ามาในหัว...หรือเขาจะชื่อมาเพราะเธอ

“เป็นคนดีเหมือนกันนะเนี่ย” นักแสดงสาวอมยิ้มแล้วเอนกายลงบนแก่อ็นวดไฟฟ้าเช่นเดิม ขอพักสายตาสักแป๊บแล้วค่อยถือโอกาสขึ้นไปสำรวจชั้นสอง เพราะคืนวันศุกร์สิ้นเดือนเช่นนี้ทีวีไม่มีทางฝาร์ตติดกลับมาถึงเร็วแน่นอน

กลิ่นหอมที่ลอยมาเข้าจมูกทำให้คนที่คิดว่าจะพักสายตาแค่แป๊บเดียวค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา แล้วก็ต้องตัวชาวบเมื่อใบหน้าของทีวีชอยู่ห่างไปเพียงคืบ

ดี๊ๆ...

แยกไม่ออกกว่าเป็นเสียงหัวใจของใคร สายตาสองคู่ประสานกันนิ่งก่อนจรัศยาจะตั้งสติได้ก่อน ยกมื่อย้นอกทีวีให้ออกห่างแล้วยันตัวขึ้น

“คุณกลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่”

เขาไม่ตอบในทันที กลับหมุนตัวเดินกลับไปทีคร้ว “กินข้าว”

จรัศยามินๆ งงๆ ยกมือตบหน้าตัวเองเบาๆ เพื่อเรียกสติ เมื่อก็เกิดอะไรขึ้น ทำไมต้องยื่นหน้ามาใกล้เธอขนาดนั้น แล้วเขามายืนอย่างนั้นนานหรือยัง ก่อนหน้านั้นทำอะไรเธอหรือเปล่า

“จะไม่กิน?”

คนมีคำถามร้อยแปดข้อในหัวสะดุ้ง พอหันมองก็เห็นเขายืนพิงเคาน์เตอร์บาร์มองเธอด้วยสายตาเฉยเมย

“กะ...กินอะ ไปเดี๋ยวนี้แหละ”

เจอสายตากับท่าทีแบบนั้นเธอจะทำอะไรได้ นอกจากลุกขึ้นไปร่วม

โต๊ะอาหารที่เขาจัดแจງอุ่นใส่ถ้วยไว้อย่างเรียบร้อย

“ซื้อมาจากไหน หน้าตาน่ากินเชียว” เธออดถามไม่ได้ เพื่อเขาจะมีร้าน
เด็ดประจำ คราวหน้าจะได้ซื้อมาเอาใจเขาบ้าง

“แม่เอามาให้”

จิรัชยาตาโต “แม่คุณมา...ที่นี่”

เตวิชพยักหน้า แล้วตักข้าวใส่ปากอย่างสบายอารมณ์

“ตอนไหน”

“ตอนคุณหลับไม่รู้เรื่องไง”

มือไม้จิรัชยาอ่อนปวกเปียกไปทันใด คิดว่าตนเองความรู้สึกไวแล้ว
เชียว ไหงมีคนเข้ามาในบ้านทั้งคนกลับไม่รู้เรื่อง

“แม่ผมเห็นคุณหลับสนิทเลยไม่ยากปลุก”

“คุณหลอกฉันใช่ไหม ฉันหลับไปแป็บเดียวเอง”

มีเพียงรอยยิ้มมุมปากจากคนที่นั่งกินข้าวอย่างสบายอารมณ์ จิรัชยา
ก้มมองนาฬิกาข้อมือตัวเองแล้วก็เบิกตากว้างอีกรอบ เธอมาถึงที่นี้ตอนสี่โมง
เย็น แต่ตอนนี้เกือบสี่ทุ่มเข้าไปแล้ว

“แม่คุณ...ว่าย้งไงบ้าง”

“เรื่อง?”

จิรัชยาเหลือบมองคนตรงข้าม นี่เขาไม่รู้จริงๆ หรือแกล้งบีบให้เธอ
พูดออกมากันแน่ เธอกล่าวอย่างเหลืออด “ก็ที่ฉันมาอยู่บ้านคุณนี่ไง”

“ไม่ว่าไง นานซคงไปเกริ่นไว้แล้วละ”

คนฟังยกมือกุมศีรษะแล้วเบือนหน้าหนี จำได้ว่าครั้งที่แล้วบอกน้าหนู
ว่าเธอเป็นเพื่อนร่วมงาน มารอบนี้นอกจากจะไม่ได้ทำงานอะไรแล้วยังนอน
หลับอยู่บ้านเขาอย่างสบายอารมณ์อีก ไม่ชวยวันนี้จะไปชวยวันไหน

“อย่าเพิ่งทำหน้าที่นี้จะดีกว่า”

จิรัชยาหันขวับ จะมีเรื่องอะไรน่าตกใจกว่าเรื่องนี้อีก

“โทรศัพท์คุณมีสายเข้าตลอด กินเสร็จก็โทร. กลับหาคนที่ชื่อเบนซ์

กับนन्हด้วย”

“คุณ...รับ...” ระหว่างรอฟังคำตอบหญิงสาวรู้สึกล้าคอแห้งผาก พออีกฝ่ายยกไหล่เป็นเชิงยอมรับเท่านั้นแหละ ก็ลู่วิ่งไปยังโทรศัพท์มือถือที่อยู่ในกระเป๋าสะพายบนโซฟาห้องรับแขก แคหยิบมาดูก็พบว่าสายที่ไม่ได้รับส่วนใหญ่เป็นของชานนห์

“คุณบอกอะไรไปบ้าง” เธอวิ่งกลับมาที่ห้องครัวอีกหน สีหน้าคล้ายจะร้องไห้เต็มที่

“บอกว่าคุณหลับอยู่”

จิริศยาแทบอยากคว้าจานอาหารทั้งหมดบนโต๊ะ กับบุรุษกรไม่เท่าไหนหรอก แต่บอกชานนห์ว่าเธอหลับอยู่นั่น...

“มีปัญหาเธอ”

ท่าที่ไม่รู้ร้อนรู้หนาวทำให้จิริศยายิ่งปริ๊ด “มีสิ ก็พินนธ์เป็น...”

เตวิชวางซ้อนส้อม แล้วเงยหน้าขึ้นสบตาคนที่กำลังโกรธหน้าดำหน้าแดง คล้ายรอฟังว่าเธอจะพูดอะไรต่อ

“เจ้านาย...แล้วบริษัทก็ห้ามฉันมีแฟนด้วย” จิริศยาเถียงข้างๆ คูญ... เกือบแล้ว เกือบหลุดพูดความจริงออกไปเสียหมด

“ฉันก็ไม่ใช่ความผิดผม” เขาว่าแล้วกลับไปกินข้าวหน้าตาเฉย

“ไม่ใช่ได้ยังไง คุณไม่ควรรับโทรศัพท์ของฉัน ไม่ควรรูล้าความเป็นส่วนตัวใดๆ ด้วย” ด้วยความโมโหจิริศยาจึงอยากจะควบคุมความรู้สึก เธอไม่รู้ว่าจะตอบชานนห์เรื่องนี้ยังไง ขึ้นบอกความจริงฝายนั้นก็คงโกรธมาก เพราะสั่งห้ามเธอยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของเรนนีตั้งแต่ต้น จะโกหกก็ไม่รู้จะหาข้ออ้างใด

“รูล้าความเป็นส่วนตัว” เตวิชเงยหน้าม้าย้าซ่าๆ ซัดๆ ก่อนจะกระตุกยิ้มมุมปาก เป็นรอยยิ้มที่ทำให้จิริศยาดิ่งสติมาอยู่กับความจริง พอเห็นเขาลุกขึ้นเธอก็ขยับถอยหลังกรูด แวตตาเอาเรื่องที่เพิ่งเห็นเป็นครั้งแรก ทำให้ขนอ่อนในกายพากันลุกชู ยิ่งเขาก้าวเข้ามาใกล้เธอก็ยิ่งถอยจนแผ่น

หลังปะทะผนังห้อง

“คุณ...จะทำอะไร”

จิรัชยาผินหน้าหนี เมื่อเขาเข้ามาประชิดเสียจนสัมผัสได้ถึงลมหายใจอุ่นๆ พ่นรดแก้ม

“อย่าวิ่งมาก เดี่ยวจะกระแทกเด็กในท้อง”

จิรัชยาหลับตาปี๋ พอได้ยินเสียงฝีเท้าห่างออกไปก็รีบสุดลมหายใจเข้าปอดเพราะกลัวจนเผลอลงันหายไปหลายวินาที

“คนบ้า! คิดว่าฉันอยากทำแบบนี้หรือไง” เธออดทำตามหลังไม่ได้ ดูเหมือนเขาต้องการย้ำว่าเธอเข้ามาอยู่บ้านนี้ทำไม “ฉันต้องหาหลักฐานเอาผิดคุณให้ได้เลยคอยดู!”

ยิ่งถูกลုပ်ค่อมปณิธานก็ยิ่งแรงกล้า หลายวันก่อนคมกฤษเพิ่งเอาตัวรวบวงล้อมสัญญาณกล้องวงจรปิดมาให้ เธอจึงคิดปฏิบัติการให้เสร็จในครั้งนี้จะได้ไม่ต้องมาเหยียบที่นั่นอีก...จิรัชยากลับไปนั่งกินข้าวด้วยความโมโห ยิ่งกองทัพอากาศต้องเดินด้วยท้อง ทว่ากินได้ไม่กี่คำโทรศัพท์มือถือก็สั่นอีก พอเหลือบเห็นรายชื่อโทร. เขาก็ใจชื้นขึ้นมาหน่อยเพราะเป็นบุรุษกร

“ยายเบนซ์”

“โอ๊ย...กว่าจะรับได้ ฉันนี่ใจหายใจคว่ำ”

เสียงที่ดังมาตามสายทำให้จิรัชยาผ่อนลมหายใจยาว “อย่าว่าแต่แก่เลย ฉันปวดหัวจะแย่แล้วเนี่ย หมอนั้นรับโทรศัพท์พื้หนัด้วย”

“ฉันรู้แล้ว ไอ้พื้หนัแก่ก็โทร. หาฉันจนสายจะไหม้แล้วเนี่ย” บุรุษกรกระแทกเสียงมาตามสาย

“เกบออกไปว่าไง” จิรัชยาถามลุ่มๆ รู้ว่าเพื่อนรักต้องโกหกเพื่อเอาตัวรอดให้แน่ๆ

“บอกว่าเกไปพักบ้านญาติ คนที่รับรองเป็นญาติแก่”

“แล้วพื้หนัว่าไง”

“ก็ไม่ว่าไง บอกแต่ว่าจะโทร. หาแก่อีกที”

จิรัศยาผ่นลมหายใจ ข้ออ้างของบุรัสกรถือว่ามีเหตุผล เพราะ
 ชานนท์ยังไม่เคยเจอครอบครัวเธอ ย่อมไม่รู้ว่ามีญาติมากน้อยขนาดไหน
 “เข้าใจแล้ว ขอบใจนะ”

“อ้อ ว่าแต่แกนี่ก็ยังไปถึงได้นอนหลับอย่างสบายอกสบายใจในบ้าน
 เขาแบบนั้นหา!”

จิรัศยาต้องเอาโทรศัพท์มือถือออกห่างเมื่อเพื่อนตะโกนมาสุดเสียง
 “ฉันบอกให้ระวังตัว แกไม่ฟังเลยใช่ไหม คิดว่าเล่นละครอยู่หรือไง
 ถ้าหมอนั่นคิดไม่ซื่อขึ้นมาจะทำยังไง ฉันจะไปช่วยแกทันไหม”

“รู้แล้วนะ แค่นี้ก่อนนะ” จิรัศยากดตัดสายไปทันทีก่อนจะได้ยินคำ
 บ่นคำรบสอง แต่วางไปไม่ถึงห้านาทีชานนท์ก็โทร. มาอีก เธอทำใจอยู่ครู่
 ก่อนจะกดรับ

“คะพี่นนท์” จิรัศยาลดเสียงลงโดยอัตโนมัติ หันซ้ายหันขวามอง
 ตำแหน่งกล้องวงจรปิดที่แอบสำรวจไว้ตั้งแต่ครั้งที่แล้วพร้อมขยับหันหลัง
 “จินอยู่บ้านญาติคะ”

“ญาติที่ไหนครับ พี่ไม่รู้มาก่อนว่าจินมีญาติอาศัยอยู่กรุงเทพฯ ด้วย”
 มารดาของจิรัศยาย้ายไปตั้งรกรากอยู่ที่ต่างประเทศนานแล้วแถมมี
 ครอบครัวใหม่ที่นั่น คนสนิทที่ชานนท์รู้จักมีแค่บุรัสกรกับเรนนี่

“พี่นนท์ไม่รู้จักรอกคะ แค่นี้ก่อนนะคะ จินยังมีธุระต้องทำ” เธอชิง
 ตัดสายแบบที่น้อยครั้งจะทำ แต่สถานการณ์ตอนนี้ไม่เหมาะที่จะสนทนา
 อะไรมากมาย ไหนจะกล้องวงจรปิด ไหนจะเหตุผลที่เธอเองยังคิดว่าฟัง
 ไม่ขึ้น

ดิง!

จิรัศยาก้มมองที่แก้ว แล้วก็เป็นอย่างที่คิด เจ้าหุ่นยนต์ดูดฝุ่นตัวนี้
 ดูเหมือนจะตามเธอเป็นเงาเชียวนะ

“ไปที่อื่นเลยนะ คนกำลังอารมณ์ไม่ดีอยู่” ว่าแล้วจับหมอนเปลี่ยน
 ทิศทางซึ่งมันก็วิ่งปรอออกไปทันที เธอถอนหายใจยาว หันไปมองอาหารก็

รู้สึกไม่น่ากินเสียแล้วจึงเก็บจานไปล้าง ส่วนกับข้าวที่เหลือก็เอาฝาชีมาครอบไว้ก่อนจะเดินกลับห้องตัวเอง เวลานี้เธอต้องตั้งสติก่อนสิ่งอื่นใด

เลยเที่ยงคืนมาได้ไม่เท่าไร ท้องไส้ของจิรัชยาาก็เริ่มประท้วงเลยเข้าครัวไปหาอะไรรองท้อง มองอาหารที่ครอบไว้แล้วรู้สึกไม่น่ากินจึงคันตูดยืนพบผักสดอยู่หลายชนิดจึงนำมาทำสลัดกินแก้หิว พอท้องอืดความคิดก็เริ่มบรรเจิด เติวเองก็กินข้าวไปไม่กี่คำตอนนี้ก็คงหิวไม่ต่างจากเธอ คิดได้ดังนั้นก็หยิบมะขามี่กิ่งสำเร็จรูปออกมา ตั้งใจปรุงแต่งอย่างดีใส่ทั้งผักทั้งเนื้อจนหน้าตาน่ารับประทาน แต่ก่อนเอาขึ้นไปเสิร์ฟก็ไม่ลืมเข้าไปเอาตัวรบกวนสัญญาณกล้องวงจรปิดและโทรศัพท์มือถือ อย่างน้อยเธอก็มีเหตุผลที่ฟังขึ้นในการขึ้นไปชั้นสอง

ดูเหมือนเติวจะเปิดไว้แค่ไฟวอร์มไลท์จึงไม่สว่างมาก จิรัชยากดสัญญาณรบกวนที่อยู่ในกระเป๋าล่วงแล้วค่อยๆ สอดสายตามองหา ที่ไหนนั่งเล่นไร้งาผู้คนเธอจึงมุ่งความสนใจไปยังประตูห้องที่ปิดสนิทอีกสามห้อง ซึ่งเอาเข้าจริงก็ไม่รู้เหมือนกันว่าห้องไหนใช้ทำอะไรเพราะไม่เคยได้ย่างกรายขึ้นมา รอบก่อนเพียงแค่มือหน้าก็โดนดักคอเสียจนหาข้อแก้ตัวไม่ทัน

“ลองดูที่ละห้องคงไม่เป็นไร” เธอบอกตัวเองอย่างนั้น จึงเริ่มจากห้องที่อยู่ทางขวามือซึ่งอยู่ตรงข้ามโซนนั่งเล่น และเพื่อความคล่องตัวจึงเอาขามมะขามี่กิ่งสำเร็จรูปไปวางไว้ด้านนอกเสียก่อน

ห้องแรกที่เปิดไปเป็นห้องนอนของเติว หลักฐานคือไฟที่เปิดสว่างจ้าและเสียงน้ำที่ดังแว่วออกมา คาดว่าเขาน่าจะอาบน้ำอยู่

จิรัชยาลำจวนรอบๆ เพียงครู่ก็ไม่เห็นสิ่งใดผิดปกติ ห้องนอนของเติวเป็นโตนสีเทาดำ การตกแต่งเรียบง่าย ไม่มีทีวี หัวเตียงมีภาพที่เดาว่าน่าจะเป็นบุคคลสำคัญด้านวิทยาศาสตร์เพราะเห็นผมขาวคุ่นตา บนผนังด้านปลายเตียงเป็นรูปภาพกราฟิกขนาดใหญ่ ถัดลงมาเป็นตู้เก็บมอเดลการ์ตูน ซึ่งเธอก็ไม่รู้จักอีกเช่นเคย บนตู้มีลำโพงแบรนด์ดังวางรวมอยู่กับของ

ตกแต่่งไม้ก็ขึ้น ถัดไปเป็นตู้เก็บหนังสือการ์ตูน ด้านขวาเป็นผนังกระจกที่เปิดมานานไว้เล็กน้อย มีโซฟาเดี่ยวพร้อมที่พักเท้า ด้านซ้ายเป็นวอลล์อินโนเลเซตและเสียงน้ำก็ดังมาจากตรงนั้น

จิรศยาพบโทรศัพท์มือถือของเทวีชวางอยู่บนเตียงจึงหยิบมากดดู และเป็นดังคาด มีการเข้ารหัสไว้อย่างแน่นหนาเธอจึงยอมแพ้ รีบออกไปสำรวจอีกสองห้องที่เหลือ

ถัดไปเป็นโฮมออฟฟิศขนาดย่อม ด้านซ้ายมีจอคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่สามจอตั้งอยู่เรียงกัน บนหน้าจอแสดงศัพท์ภาษาอังกฤษที่เธออ่านออกแต่ดูยังไม่เข้าใจว่ามันหมายถึงอะไร มีโต๊ะทำงานตั้งเด่นอยู่กลางห้องและตู้หนังสือขนาดใหญ่ด้านขวามือ จิรศยาเดินดูรอบๆ สะดุดตากับกรอบรูปอันหนึ่งซึ่งผู้ขายคือเทวีชที่ยิ้มกว้างโดยมีผู้หญิงหอมแก้มอยู่ อายุของภาพน่าจะหลายปีเพราะทั้งสองยังอยู่ในชุดนักเรียน

“น่าจะแฟนเก่า” เธอตัดสินใจตามสิ่งที่เห็น เพราะเท่าที่สืบมาตอนนี้เทวีชไม่ได้คบหาใครจริงจัง จากนั้นก็หันไปสนใจโต๊ะทำงาน สิ่งหนึ่งที่ดึงดูดที่สุดคือแปดทอปที่เทวีชถือติดมือเป็นประจำ จิรศยารู้สึกราวกับถูกหวนรำลึกความาเปิดดู ซึ่งก็แปลกที่ไม่มีการป้องกันการเข้าถึงใดๆ เลย

“ไม่ตั้งพาสเวิร์ดอะไรเลยหรอเนี่ย” แม้จะเอะใจแต่โอกาสมาถึงมือขนาดนี้ก็ไม่ยอมปล่อยให้หลุดไป ยิ่งนึกเสียดายที่ไม่ได้พกแฟลชไดรฟ์มาด้วย เพื่อว่ามีข้อมูลอะไรน่าสนใจจะได้ถ่ายโอนสะดวก

“ไม่เป็นไร ถ่ายรูปไว้ก็ได้” เธอวางโทรศัพท์มือถือไว้บนโต๊ะข้างตัวแล้วไล่ดูโฟลเดอร์ต่างๆ บนหน้าจอก่อน ซึ่งส่วนมากเป็นข้อมูลที่เธอไม่ค่อยเข้าใจ คำศัพท์ภาษาอังกฤษแปลกๆ แผนผังการทำงานที่ไม่คุ้นตา และยังมีข้อมูลลับย่อยที่ยิ่งดูก็ยิ่งปวดหัว

จิรศยาใช้เวลาครู่ใหญ่ก็ยอมแพ้เพราะดูยังไม่รู้เรื่อง แกรมประเมินแล้วก็คงไม่เกี่ยวข้องกับการหายตัวไปของเธอนี่ จึงย้ายไปเปิดแอปพลิเคชันยอดนิยมนี่ใช้ในการติดต่อสื่อสารแทน ซึ่งเขาก็ล็อกอินทิ้งไว้เสีย

ด้วย เธอจึงเสียมารยาทถือวิสาสะเปิดดู แล้วก็เจอสิ่งที่ต้องการจริงๆ

ควีนบี (35228)

แค่เห็นชื่อห้องกับจำนวนสมาชิกจีรศยา ก็ตัวชาวบ มันคือห้องแซตเจ้าปัญหาที่นักสืบเคยเอ่ยถึง เธอกับบุรุษกรพยายามปลอมข้อมูลเพื่อสมัครสมาชิกแต่ก็ครั้งก็ไม่ผ่าน เพราะต้องยืนยันตัวตนหลายขั้นตอน จีรศยาคว้าโทรศัพท์มือถือมาถ่ายรูปและวิดีโอไว้เป็นหลักฐานแล้วเปิดไปดูด้านใน ผู้คนที่ค่อนข้างมากทำให้การสนทนาเลื่อนเร็วมาก เท่าที่ดูมีห้องยิบย่อยแยกไปอีกตามลิงก์ที่แปะไว้ในโน้ตของแอปฯ แถมยังมีลิงก์สำหรับโหวตภาพดาวเด่นและคลังรูปภาพหลุดอีกด้วย

จีรศยาลองเข้าตามลิงก์ต่างๆ ภาพที่เห็นทำให้หัวใจสั่นรัว แต่ละห้องเหมือนแยกตามรสนิยมของผู้ใช้บริการ มีทั้งภาพและคลิปลับของนักร้องนักแสดง หนักสุดเห็นจะเป็นคลิปหลุดของเด็กที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ทั้งในชุดนักเรียน ชุดนักศึกษา แม้ส่วนมากจะมาในรูปแบบไม่อนาจารหรือโป๊เปลือย แต่มีภาพและประวัติแนบไว้ เธออดคิดไม่ได้จริงๆ ว่าเด็กเหล่านี้จะรู้ตัวหรือไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง

‘สตาร์บี’ ชื่อห้องที่มีไอคอนเป็นรูปเรียวผู้หญิงเรียกความสนใจจากจีรศยาได้อย่างดี เพราะตามข่าวที่ได้มา คนที่ถูกโหวตล่าสุดก็คือเรนนี่

มือเธอสั่นนิดๆ ขณะคลิกเปิดดู ภาพที่ปรากฏทำให้หัวใจเต้นรัวแล้วพอได้เห็นชัดๆ ก็น้ำตาซึม เป็นภาพของเพื่อนเธอจริงๆ ส่วนใหญ่คือการแอบถ่าย สถานที่มีทั้งงานอีเวนต์ กองละคร มีทั้งภาพที่เรนนี่ใส่เสื้อคอกว้างและก้มลงมาจนเห็นร่องอก นอกจากนั้นก็มีภาพเคลื่อนไหวระหว่างสลับขาตอนนั่งไขว่ห้าง และคลิปที่มียอติวิมมากที่สุดคือคลิปจากห้องอาบน้ำ โชคยังดีที่เห็นไม่ชัดเท่าไหร่นักและคลิปไม่ยาวมาก ภายในห้องนี้ยังมีข้อความเชิญชวนให้สมาชิกช่วยกันตามล่าถ่ายรูปและคลิปของเรนนี่มาให้ได้มากที่สุด ใครโป๊มาก เปลือยมากก็จะได้รางวัลไป ซึ่งเริ่มตั้งแต่หลักพัน หลักหมื่น ไปจนถึงหลักแสนเลยทีเดียว

“เลวจริงๆ” เธอไม่รู้จะสรรหาคำใดมาด่า และก็ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมเรณูถึงได้เงยบ่าหายไปไม่ติดต่อใคร กระทั่งเธอก็รู้ว่าเพื่อนเป็นตายร้ายดียังไง หากยังโดนคนพวกนี้ตามล่าก็ได้แล้วว่ คงไม่สุขสบายนัก

จรรย์ศยาคว้าโทรศัพท์มือถือมาถ่ายภาพและวิดีโอไว้เป็นหลักฐาน รวมถึงห้องแยกอื่นๆ ด้วย จนคิดว่าครบถ้วนจึงจัดแจงกดปิดหน้าต่างสนทนา แต่ก็ต้องสะดุ้งโหยงเมื่อเจ้าของบ้านเปิดประตูเข้ามา

“ทำอะไร”

เธอปิดหน้าต่างจอแลบทอปลง ก่อนจะเงยหน้าสู่คนที่ยืนกอดอกอยู่หน้าประตู

“ปละ...เปล่าค่ะ” เธอลุกยืนแล้วขยับออกห่าง มือไขว้หลังกำโทรศัพท์มือถือไว้แน่น “คือฉันอยากหาข้อมูลอะไรนิดหน่อย แต่มือถือไม่ค่อยมีสัญญาณก็เลยถือวิสาสะใช้แลบทอปของคุณ คุณคงไม่หวงหรอกใช่ไหมค่ะ” จรรย์ศยาแสวงหัยิ่งเชิง แม้ใจจะหวาดหวั่นเต็มที

เตวิชเดินเข้ามาที่โต๊ะทำงานแล้วเปิดหน้าจอขึ้น ก่อนจะหันมาทางคนที่ยืนตัวแข็ง

“ใช้เสร็จหรือยัง”

“สะ...เสร็จแล้วค่ะ งั้น...ฉันไปก่อนนะคะ” จรรย์ศยาไม่รอให้เขาอนุญาต ก้าวฉับๆ ไปที่ประตู

“เดี๋ยว!”

สองขาเล็กชะงักก็ก ไม่กล้าแม้แต่จะหันกลับไปมอง

“คุณขึ้นมาบนนี้ทำไม”

“เอ่อ...ฉันดัมบะหมีมาให้ค่ะ เผื่อคุณจะหิว” จรรย์ศยานึกถึงไม้เด็ดที่อุตส่าห์เตรียมมา แม้จะทิ้งไว้นานจนป่านนี้เส้นน่าจะอืดไปแล้วก็ตาม

“อยู่ไหนล่ะ”

“คะ? อ้อ ฉันวางไว้ที่ห้องนั่งเล่น เดี๋ยวจ้ฉัน...”

“ไม่เป็นไร คุณไปพักผ่อนเถอะ”

“อะ ฝนดินะคะ” จิรัชยาไม่รีรอ สาวทำอย่างไม่คิดชีวิต พอลงมาถึงชั้นล่างได้ก็ผ่นลมหายใจยาว สถานการณ์เมื่อก็ทำให้เธอรู้สึกเหมือนอายุสั้นไปหลายปี

“ดีที่หมอนั้นไม่สงสัย”

เธออุบอกลตลอดทางเดินกลับห้อง ดีเหลือเกินที่รอดมาได้

คืนนั้นจิรัชยาไม่อาจทนค้างบ้านเทวีชได้ จึงทิ้งโน้ตไว้ว่ามีงานด่วนแล้วโทร. ให้บุรุษกรขับรถมารับที่หน้าบ้าน

“มีอะไรหรือเปล่า ทำไมรีบขนาดนี้”

แค่เห็นหน้า เพื่อนสาวก็ยิงคำถามทันที

“มี กลับถึงคอนโดค่อยคุยกัน รีบไปเถอะ” จิรัชยากลัวเทวีชไหวตัวทันจึงไม่อยากรีรอ เพียงครึ่งชั่วโมงถัดมาทั้งสองก็กลับมาถึงคอนโดอย่างปลอดภัย

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่ ทำไมรีบร้อนขนาดนี้” บุรุษกรถามย้ำ เห็นแล้วว่าตลอดทางเพื่อนมีท่าที่ร่อนรน

“ฉันได้หลักฐานมาแล้ว”

“หา!”

“แถมหมอนั้นรู้ด้วยว่าฉันแอบใช้แอปทอปปของเขา ฉันก็เลยต้องรีบหนีมา”

“นี่แก...ใจกล้าบ้าบิ่นเกินไปแล้วนะ ฉันบอกให้ระวังตัวไว้” บุรุษกรไม่รู้จักสรรหาคำใดมาตำหนิ แค่เพื่อนรอดมาได้ก็นับว่าดีเท่าไหนแล้ว

“ช่างเถอะ มาดูที่ฉันถ่ายมาก่อน” จิรัชยาหยิบโทรศัพท์มือถือส่งให้ซึ่งบุรุษกรก็คว้ามาดูอย่างตั้งใจ พอเห็นภาพหลุดของเรนนี่ก็น้ำตาซึมเช่นเดียวกัน

“ยายเรนนี่...”

“อ้อ แต่ฉันดูแล้ว ภาพทั้งหมดถูกแอปถ่ายก่อนที่จะหายตัวไป”

“แสดงว่ายายเรนนี่อาจจะยังถูกสมาชิกควินบีตามตัวอยู่”

สองสาวมองหน้ากันแล้วเลือกที่จะไม่พูดอะไรออกมา เพราะอดสงสัยการฆาตกรรมของเพื่อนไม่ได้

“ไอ้คุณนนท์ของแกโกหกเต็มๆ”

จรรย์ยาเถียงไม่ออก ไม่รู้เหมือนกันว่าซานนที่ไม่รู้จริงๆ หรือเป็นหนึ่งในคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกลุ่มควินบีแล้วร่วมโกหกด้วย

“ถ้ามีโอกาสฉันจะถามอีกที ดูหลักฐานตรงหน้าก่อนเถอะ คิดว่าจะเอาผิदनายเทวิซได้ไหม”

บุรุษกรส่ายหน้าแบบไม่ต้องเสียเวลาคิด

“ทำไมละ หมอนั่นเข้าใช้งานแอปฯ จริงๆ นะ” จรรย์ยาค้านเสียงหลง

“แค่เข้าดูถือว่ายังไม่ได้กระทำความผิด ต้องมีหลักฐานว่านายเทวิซนำรูปภาพลามกอนาจารเข้าสู่อินเทอร์เน็ตเท่านั้นถึงจะมีความผิด”

“หมายความว่าไง” คนไม่ค่อยแม่นเรื่องกฎหมายหน้าตาเลอหลา ยิ่งฟังก็ยังไม่เข้าใจ

“เปล่ง่ายๆ ว่าต้องมีหลักฐานชี้ชัดว่านายเทวิซเป็นคนโพสต์ภาพลามกอนาจารลงในกรุปแชต เช่นภาพแคปเจอร์ไอดีของนายเทวิซที่โพสต์ภาพลงไป หรือไม่ก็รูปแอปถ่ายที่อยู่ภายในเครื่อง อะไรก็ได้ที่มันแน่นหนากว่านี้ ที่แกถ่ายมาแค่พิสูจน์ว่านายเตเข้าถึงห้องแชตควินบีได้ก็เท่านั้นเอง”

จรรย์ยาเริ่มเข้าใจมากขึ้น ความมั่นใจที่มีพลันห่อเหี่ยวลงทันตา “จะทำยังไงดีละ ฉันถูกจับได้แถมยังหนีออกมาจากกลางดึกขนาดนี้ จะกลับเข้าบ้านหมอนั่นได้อีกไหมเนี่ย”

“ใจเย็นๆ แกร็บส่งข้อความไปบอกเขาลี”

“ฉันทิ้งโน้ตไว้แล้วคิดว่าพอไหม”

“ก็น่าจะพอมั้ง” บุรุษกรก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน สถานการณ์แบบนี้ใช่่วาเคยพบเจอ

“อ๊อย! แผนคงไม่ล่่มเอาตอนนี้อยากนะ” จรรย์ยาดือกซกหัว ไม่น่าเลย

เธอน่าจะใจเย็นลงส่งให้บุรุษรถดูก่อน ไม่รู้จริงๆ ว่าหลักฐานแค่นี้มันไม่พอ

“รอดูท่าที่นายเทวิชก่อนก็แล้วกัน”

จิรัศยาพยักหน้ารับ ก่อนจะลุกเดินเข้าห้องพักไปอย่างหมดเรี่ยวแรง ยาวนานเหลือเกินสำหรับวันนี้...

แต่แล้วสายของวันต่อมา เทวิชก็ทำให้เธอแปลกใจด้วยการส่งข้อความมาถามว่าฐานะของเธอเรียบร้อยดีใช่ไหม และข่าวของที่ทิ้งไว้จะให้เอามาให้หรือเปล่า โดยไม่ชักใช้ฐานะที่เธออ้าง แถมไม่พูดถึงเรื่องที่เธอแอบใช้แลกทอปของเขาด้วย

“งานเรียบร้อยดีค่ะ ส่วนของใช้ทิ้งไว้ที่นั่นได้เลยเดี๋ยวอาทิตย์หน้าฉันก็กลับไป” เธอพิมพ์ตามข้อความที่พิมพ์ลงไป ซึ่งรอไม่กี่นาทีเขาก็ตอบกลับมาว่าโอเค บอกให้เธอรักษาตัว แล้วลงท้ายอีกว่าจะไปพบแพทย์เพื่อตรวจครรภ์เมื่อไหร่บอกเขาด้วย

“โอเคค่ะ ตั้งใจทำงานนะคะ” คำพูดดูสวยหรูแต่สีหน้าออกแนวขยาด นี่ถ้าไม่คิดว่าต้องหาหลักฐานเพิ่ม เธอจะไม่ยอมทำอะไรเสี่ยงๆ อีกแน่

“ครึ่งหน้าห้ามพลาดอีกนะยายจิ้น!” จิรัศยาหันก้นแน่นกับตัวเอง ขึ้นไปบ้านเทวิชบ่อยๆ คงไม่แคล้วถูกจับได้สักวัน

จิรัศยามีคิวบวงสรวงละคร *GenZ* เด็กพันธุ์เดือดช่วงกลางสัปดาห์ นักแสดงและทีมงานมากันครบครันรวมทั้งซานนัทด้วย กองทัพนักข่าวก็มากันเยอะ ส่วนมากมายเพราะต้องการข่าวความสัมพันธ์ของซานนัทกับฉิ่งฉิ่งที่ถูกพูดถึงในช่วงนี้

พอถ่ายภาพโปรโมตและให้สัมภาษณ์นักข่าวเสร็จ จิรัศยาก็หลบมานั่งพักในมุมนั่งตา แม้จะเป็นหนึ่งในนักแสดงหลัก แต่เมื่อไม่มีข่าวใดๆ ที่น่าสนใจก็ถูกลืมโดยปริยาย

“ฉันว่ายายฉิ่งฉิ่งกับคุณนันทน์น่าจะมีมูลนะ เมื่อกี้ตอนนักข่าวถามก็ไม่ปฏิเสธ”

“ก็คงอย่างนั้นแหละ นอกจากนักแสดงในสังกัด คุณนนท์เคยเห็น
ความสำคัญของใครที่ไหน”

จิรศยาทำหูทวนลม ไม่สนใจสองนักแสดงสาว โบกี้ เมเปิ้ล ที่นั่ง
เมาท์มอยกันอยู่ใกล้ๆ

“วันนี้ก็ตัวติดกันแจเลยนะ สงสัยจะเปิดตัวจริงๆ แล้วละมั้ง”

“แยเลยนะ แบบนี้คงมีคนผิดหวัง”

ประโยคสนทนาขาดช่วงจนจิรศยาอดหันมองไม่ได้ แล้วก็ได้ประสาน
สายตาทิ้งสองคู่ที่มองมาอย่างยื้มเยาะ

“เก่าไปใหม่มาก็อย่างนี้แหละ คนบางคนก็เป็นได้แค่เม็ดแดงแฝงพวง
มะม่วง”

“แรงอะเธอ”

นักแสดงสาวที่ชื่อเมเปิ้ลยกไหล่ หันมาสะบัดบ๊อบให้หนึ่งรอบแล้ว
จูงมือกันเดินออกไป

จิรศยายังมีเงิน รู้แหละว่าถูกพาดพิง แต่จำไม่ได้ว่าเปลวไปลวงเกิน
สองคนนี้ตรงไหน

“วงการบันเทิงอะนะ” เธอหลุดพูดประโยคฮอตฮิตแห่งยุคออกมา
อย่างลืมหัดเพราะคำนี้สื่อความหมายได้ตรงตัวที่สุด คนที่ยื้มกับเราในวันนี้
ก็อาจคว้ามิตมาทางข้างหลังเราได้ในวันนี้พรุ่งนี้ เธอก็อยู่ในวงการนี้มานาน
จึงเข้าใจอย่างถ่องแท้

“จิน...มานั่งทำอะไรตรงนี้”

อีกหนึ่งบุคคลที่ถูกพาดพิงเมื่อครู่เดินเข้ามาหาเธอ พร้อมทั้งยื่นแก้ว
น้ำส้มให้

“ขอบคุณค่ะ” จิรศยารับมาถือไว้ ผู้หญิงร้อยทั้งร้อยอาจชอบดื่ม
น้ำนางเอกนี้ แต่นางร้อยอย่างเธอไม่ชอบเอาเสียเลย และแน่นอนว่าชานนท์
ไม่เคยจำได้

“เหนื่อยเธอ”

“นิดหน่อยค่ะ” เธอตอบเสียงน้อย บอกตรงๆ ว่าหุ่นซึ้งหมองใจต่อการแสดงออกช่วงนี้ของเขา ต่อให้ชอบขนาดไหนก็ไม่สามารถให้อภัยได้ทุกเรื่อง

“ช่วงเย็นมีงานเลี้ยงนะ จะไปได้หรือเปล่า”

“ไม่ดีกว่าค่ะ จินอยากพัก” จิรัชยาวางแก้วน้ำส้ม ตั้งใจจะลุกไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเพราะคงไม่มีคิวสัมภาษณ์แล้ว รูปเดียว รูปรวมก็ถ่ายไปหมดแล้ว

“จิน”

มือของเธอถูกคว้า ชานนท์ลูกลมายืนใกล้ สีหน้าเต็มไปด้วยความห่วงใย “ช่วงนี้จินแปลกๆ ไปนะ มีอะไรไม่สบายใจหรือเปล่า จินรู้ใช่ไหมว่าคุยกับพี่ได้ทุกเรื่อง”

พอระลึกครื่องนี้ จิรัชยาก่อนข้างยุ่งเพราะต้องทำการบ้านเรื่องตัวละคร และอ่านบทเพื่อทำความเข้าใจ งานอีเวนต์ก็ยังมีบ้างประปราย แถมยังวุ่นวายกับการสืบข่าวเรนนี่อีก พอชานนท์เอ่ยมาเช่นนั้นเธอก็อดมีคำถามไม่ได้

“จินจินถามอะไรพื้พื้นที่สักอย่างได้ไหมคะ”

“ได้สิครับ ได้ทุกเรื่องเลย จินอยากรู้อะไรพี่ตอบได้หมด”

จิรัชยากลื่นน้ำลายก่อนจะเอ่ยออกมา “เรื่อง...เรนนี่”

สีหน้าลุ่มๆ ของชานนท์แปรเปลี่ยนในพริบตา เขาดูอึดอัดแบบไม่อยากจะพูดถึง “พี่บอกแล้วไงว่าเรนนี่ขอลาพักร้อน”

“ค่ะ ถ้าเรนนี่บอกพื้พื้นที่อย่างนั้น แต่พื้พื้นที่รู้ใหม่ว่ามีภาพหลุดของเรนนี่ในห้องเซตควีนบี”

คนฟังมีสีหน้าตกใจ แล้วปฏิเสธเสียงแข็ง “มันก็แค่ข่าวลือนะจิน”

“ไม่ใช่ข่าวลือค่ะ จินเห็นเองกับตา”

ชานนท์ผงะ ดึงแขนเธอให้ขยับเข้าไปใกล้ดังกลัวคนอื่นจะได้ยิน

“จินพูดอะไร การเข้าถึงห้องเซตไม่ใช่เรื่องง่ายเลยนะ จินไปเห็นมา

จากไหน”

ทุกอย่างที่เกี่ยวกับห้องเซตลับนั้นรัดกุม มีแม่กระทั่งฟังก์ชันป้องกันการคัดลอก ซึ่งแน่นอนว่าความพิเศษเหล่านี้ล้วนต้องใช้เงิน

“จินคงไม่ต้องบอกพื้न्ह์ทุกอย่าง จินแค่อยากรู้ว่าพื้न्ह์ที่ปิดเรื่องนี้ทำไม”

“พื้...” ซานนห์อีกอัก ไม่อยากแม้แต่จะเอ่ยถึงเรื่องนี้เลยด้วยซ้ำ

“ถ้าตอบไม่ได้ฉันจินขอถามอีกข้อ...” จิรัศยาเงยหน้าขึ้นสบตาคนที่แอบชอบมานาน ทั้งไว้ใจ ทั้งเชื่อใจ คิดเสมอว่าการหายตัวไปของเธอนี้ไม่เกี่ยวกับเขา แต่ตอนนี้เริ่มไม่มั่นใจเสียแล้ว “เธอนี้ไม่ได้ขอลาพักใช่ไหมคะ”

ซานนห์หน้าซีด ริมฝีปากเม้มเข้าหากันอย่างประหม่า จิรัศยาประสานสายตานิ่งรอฟังคำตอบอย่างใจจดจ่อ

“ครับ”

แค่คำสั้นๆ เธอก็ไม่อยากฟังอะไรต่อ ความเชื่อมั่นที่เคยมีให้พังครืนต่อหน้าต่อตา เธอเกาะมือออกแล้วขยับถอยห่าง กลับหลังหันแล้วเช็ดหน้าเดินจากมา...ในเมื่อไม่อาจเชื่อใจใครได้ เธอก็จะพาเพื่อนรักกลับมาด้วยตัวเอง